

Duše, které jsou teď ve vězení

Jeffersonville, Indiana, USA

10. listopad, 1963

1 Děkuji. Skloňme na chvíli naše hlavy. Nebeský Otče, jak jsme Ti dnes vděční za tu výsadu, že jsme se ještě jednou mohli spolu shromáždit a uvědomit si, že jednoho dne se, jako smrtelníci shromáždíme naposledy a pak budeme shromážděni v tom oslaveném stavu spolu s Tebou; a budou tam shromáždění také všichni vykoupení ze všech věků.

Ó, naše srdce silně bijí ve velkém očekávání na příchod této hodiny. Spolu s tím prchá všechen náš strach. Nemáme se čeho bát, nemáme mít z čeho hrůzu. Vyhlížíme k zaslíbení, které nám bylo dáno věčným Bohem, a víme, že ono je pravdivé. A proto také žijeme. Žijeme pro tuto hodinu, pro tento čas, když to, co je smrtelné, bude proměněno a my budeme podobni Jemu, a už nebudou nemoci ani žal ani zármutek.

2 Ó, to všechno bude potom za námi. A proto s radostnými srdci, ve víře a s odvahou vyhlížíme tento den. A právě proto jsme tady dnes, Pane, shromážděni, abychom vyznali naše poklesky a prosili o smilování. A obrácíme dnes ráno své tváře k tomuto oltáři, protože si uvědomujeme, že jsme smrtelní a že je v nás mnoho chyb a jsme plni vin. Ale přicházíme, abychom vyznali naše viny a pak vzhlíželi k našemu nebeskému Otci s otevřenými srdci očekávaje požehnání a obnovení sil a víry, kterou nám On udělí v této hodině, když jsme se tady shromáždili na základě zaslíbení, v nebeských místech v Kristu Ježíši. Dovoláváme se toho, že jsme přešli ze smrti do života, a to na základě Jeho zaslíbení a byli jsme vychváčeni do nebeské atmosféry, kde teď s Ním sedíme.

Kéž by nás dnes ráno vyučoval věcem, které nám chce oznámit a poskytl nám chléb života, abychom mohli být udržováni pro budoucnost, která leží před námi. Vyslyš, Pane. Je to naše modlitba, kterou přinášíme ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Můžete se posadit.

3 Dobré ráno, vám všem. Jak krásné je být znovu ve shromáždění spolu s vámi dnes ráno, v té nebeské atmosféře uctívání, ačkoliv jsme se trochu opozdili.

Před několika minutami jsme měli velice závažné telefonáty. Ležel tam jeden umírající chlapec, a tak jistě jakože tady stojím, se Pán dotkl jeho těla a poslal ho na další cestu. Stojí tu také jiný chlapec, je to syn mého bratrance. Oni byli především tvrdými katolíky. Dnes ráno šli na mši a něco jim řeklo, aby přišli sem a oni... a nastala změna. A tak přišli sem do toho domu a připravují se k vodnímu křtu.

A potom... Jsou to prostě báječné věci, které náš Pán celou dobu koná. Dělá je neustále. Oni přišli, chtěli vejít dovnitř, jenomže se sem nemohli dostat. Řekli: „Nešlo se sem nijak dostat.“

4 Řekl jsem: „Dobře, chtěli byste si se mnou promluvit?“ A řekl jsem: „Přijďte domů a tam si o tom promluvíme.“

A tak jsem uvažoval — jsem teď na cestě do New Yorku na ta blízká se shromáždění, a tak by bylo pěkně... bylo by to občerstvující, kdybych se zastavil a nechal v sobě roznítit oheň od toho ohně, který všichni máte, a tak jsme sem dnes ráno na jeden den zaskočili.

Přijeli jsme předevečtem v poledne

5 a pak musíme odjet... Měl jsem odjet už dnes odpoledne, ale uvažoval jsem, že bych mohl odjet... ale vyrazíme ráno, opravdu velice brzo, protože na cestách může být sníh a všechno možné, mezi tímto místem a New Yorkem. Ve Virginii budu projíždět hory a také přes hory Alleghenies; ale jen tou spodní částí hor Adirondacku.

6 A tak jsme začali... Zapomněl jsem — bude se to konat v aréně, v té nové. Oni tu starou arénu Svatého Mikuláše, pokud vím, zbourali a postavili novou.

A pokud vím, dostáváme jeden z prvních večerů od té doby, co byla otevřena. A tak jsme za to vděční, za ty skvělé newyorské letniční lidi. Myslím si, že s námi spolupracuje několik církví a očekáváme krásné chvíle.

Bude-li vůle Páně, vrátíme se někdy příští týden. A bude-li vůle Boží, no, doufám, že se tady zastavím za týden na neděli, na nedělní ranní bohoslužbu.

A pak se znovu budu plést do věci našemu pastorovi, tak jak to vždycky dělám, však víte; a uvažoval jsem, že bych snad mohl... Přišel jsem dokonce bez svolení. A pak, jelikož je tu hezká skupina lidí, těch přespolních, které tady vidím, uvažoval jsem, že bych možná i dnes večer, pokud pastor nemá něco zvláštního, že bychom mohli mít nějakou kratší bohoslužbu a možná bychom se mohli pomodlit i za nemocné. Děkuji.

7 Doufám, že se i dnes večer pomodlím za nemocné — promluvíme si o Božském uzdravování a budeme

se modlit za nemocné. Začneme dřív, abychom mohli dřív skončit. A pokud pastor dovolí... Co... Obvykle začínáte v půl osmé. Je to tak? Co kdybychom začali v sedm večer; v sedm a já bych přišel v půl osmé?

To by mi umožnilo, abych byl hotov mezi osmou a půl devátou, a lidé by měli možnost včas odejít, pokud to bude v pořádku. Všichni jste se zasmáli, když jsem řekl mezi osmou a půl devátou. Ale doufám, že bych měl v tom čase skončit. Protože při modlitbě za nemocné, jak víte, nikdy nevíte, *kdy skončíte*. Od té doby, co jsme odtud vloni na podzim odjeli, jsme prožili velký čas a Pán nám v mnoha různých směrech požehnal.

Dnes večer, bude-li vůle Páně, bych s vámi chtěl mluvit o tom posledním Božím navštívení, které jsem měl v Coloradu před několika týdny. Uvažoval jsem, že bych to přinesl teď; možná by to povzbudilo víru nemocných a postižených pro dobrou uzdravovací bohoslužbu dnes večer.

8 Tak tedy dnes ráno, abych se dostal rovnou k bohoslužbě, asi před měsícem něco zasáhlo mé srdce a možná, že to je... No, myslím si, že oni... Je to nahráváno? V pořádku. Ptám se, abych se ujistil, že se tyto pásky dostanou k ostatním lidem.

Nemohu s jistotou říci, že to, o čem budu dnes ráno mluvit — nemohu říci, že to je... vím, že to je správné. Ta část poselství bude v pořádku, ale věc, kterou chci udělat, je v mé mysli stále spojena s otazníkem. Připadá mi tak opravdová, a přesto, když jsem tady vstoupil, od času kdy mi byla zjevena, jsem byl tak vyděšen, že bych mohl povědět něco nesprávného, co by lidé mohli nesprávně pochopit.

9 Z poznámek, které mám tady, ohledně toho, co se chystám říci, jsem část vyškrtl, aby to nebylo příliš silné. Protože vidíte, jestli nějaká osoba... Miluji Pána Boha a jediný způsob, jak mohu vědět, že Ho miluji, je ten, že miluji vás. To je ten jediný způsob, o kterém vím.

A přesto si nechci žádnou z těch věcí, které mi byly zjeveny, ponechat pro sebe, a neříci vám o nich, pokud je mám povědět. Ale obávám se, že kdybych vám sdělil něco příliš silného, mohl bych někoho ranit a víte, že to je... Člověk může vejít téměř na pódium a najednou se cítí být veden, co by měl říci. A tím to hasne. A někdy člověk může povědět něco, co někdo jiný uvidí zešikma a tím se dostane na špatnou stranu. A pak někdo řekne: „Ó, to je to,“ rozumíte.

10 Ale chci, abyste vzali na vědomí, že to, co se chystám říci, je pouze domněnka. A slovo „domnívat se“ znamená, troufat si bez autority. A tak jsem... Neříkám tedy, že to je pravda, ale je to pouze malá myšlenka, kterou bych před vámi chtěl utrousit a kterou byste měli zvážit a přesvědčit se, co si o tom myslet.

A pak to bude... Samozřejmě, že to bude biblické, protože já bych nic jiného nekázal, ale: nastala už ta hodina? Dospělo to už k té hodině? A mají tyto věci takový význam? A modlím se z celého srdce, aby to ještě tak nebylo. Modlím se, aby to ještě nebyla pravda, aby to ještě nebylo to. Ale to se tak stane. Nicméně, dospělo to už do toho času? A na tom se právě pozastavuji.

Ať tedy všichni důkladně pochopí, že já s určitostí nevím. Já prostě... Je to už ten čas? Pokud ano — Bože, buď nám milostiv. Ale pokud to ještě není ten čas, pak on přijde.

11 Tak tedy, jakmile se nám podaří... Bude-li vůle Páně, máme před sebou velký cestovní program. Hned po Vánocích odjedu do zámoří, do Evropy, Asie — především do Evropy. Pak se vrátím na několik shromáždění sem do Spojených států a potom se vydám do Jižní Afriky. Chtěl bych začít 2. září v Durbanu a budu tam, nakolik vím, asi od druhého až do desátého a pak budu mít tři dny na cestu do Johannesburgu a tam začnu znovu. A myslím, že to je duben, kdy budeme začínat ve Skandinávii; v Norsku, Švédsku a Finsku a Holandsku a Švýcarsku a Německu a po celé Evropě. A tak se za nás modlete.

12 Máme tady několik shromáždění — blíží se Vánoce — hned po Vánocích. Mimochodem, o Vánocích bychom chtěli být tady doma. Děti by tu chtěly strávit Vánoce. Milujeme Arizonu, ale víte, schází nám tam něco, bez čeho se nemůžeme obejít, totiž tento sbor a vy. A tak nehledě na to, kam bychom odjeli, co bychom dělali... to je prostě... děti, já, manželka a všichni. Neexistuje prostě druhé takové místo, jako je toto. To je pravda. Druhé takové místo nemáme.

Plavil jsem se už po sedmi mořích a byl jsem na všech možných místech, ale nemám takové místo, které by mi připadalo tak posvátné jako toto malé místečko tady. To je právě ono. Zkuste jen na chvíli toto místo opustit... Něco v tom vězí. Kázal jsem prakticky po celém světě, ale nikdy jsem nenašel takové místo, na němž bych pociťoval Ducha Božího působícího tak svobodně, a tak dále, jako když se postavím tady. To je to.

Bůh dopustil — jako toho dne, kdy jsem tady položil základní kámen a řekl: „Pane Bože, nedovol, aby se to zhroutilo.“

Lidé říkali: „Během dvou měsíců z toho budou garáže.“

Řekl jsem: „Nedovol tomu upadnout, Pane. Ať to místo tady stojí, aby Tě lidé mohli oslavovat, než se vrátí Ježíš.“ A doufám, že to tak bude.

13 A teď si otevřeme naše Bible v očekávání, že nám Pán udělí své požehnání, a chtěli bychom přečíst některé odstavce Písma. Mám tady poznamenaných několik míst Písma, na něž bych se chtěl odvolávat a několik poznámek. A chtěl bych přečíst tři místa z Bible; a nejdřív vám je předložím.

Chtěl bych přečíst z Judovy epištoly 5. a 6. verš. Juda, to je pouze, jak víte, jedna kapitola. A pak bych chtěl přečíst z 2. Petra, 2. kapitoly, 4 a 5. A pak bych chtěl přečíst z 1. Petrova 3:18-20. A moje téma pro dnešní ráno, bude-li vůle Páně, je „*Duše, které jsou teď ve vězení*“, tedy, „*Duše, které jsou teď ve vězení*“. Zavřené, navěky odsouzené, které už nemají žádnou šanci spasení. „*Duše, které byly uvězněny, teď.*“

14 Čtème tedy nejdřív z Judovy epištoly. Myslím si, že jsem si toto místo z Judovy epištoly poznamenal jako první; pak z 2. Petrova a pak z 1. Petra. Tak tedy, Juda — chtěl bych to přečíst celé, ale abychom ušetřili čas, protože je už půl jedenácté, začnu od 5. verše. Tedy, Juda, jak všichni víme, byl bratr — nebo spíše nevlastní bratr Ježíše Krista. Byl to Josefův syn.

Chci vám však připomenout, ačkoli to již jednou víte, že když Pán vysvobodil svůj lid z egyptské země, potom ty, kteří byli nevěřící, zahubil.

Nejdřív je zachránil, vyvedl z Egypta, a potom je musel zatratit, protože nepokračovali dál ve svém poselství, vidíte.

A ty anděly, kteří nezachovali svou prvotnost, ale opustili svůj příbytek, uchoval k soudu toho velikého dne ve věčných poutech pod temnotou.

Andělé, kteří jednou přebývali v nebi, a nezůstali ve svém stavu a ve způsobech, v nichž byli, ale odpadli, se teď nacházejí ve věčných poutech temnoty... věčná pouta temnoty; jsou uchovávaní v tomto stavu k soudu toho velkého dne, kdy budou souzeni s ostatními nevěřícími.

15 Teď 2. Petra, 2. kapitola, počínaje 4. veršem, je to jenom jedna nebo dvě knihy předtím, vidíte.

Bůh přece neušetřil anděly, kteří zhřešili, ale svrhl je do nejhlubší propasti a vydal řetězům temnoty, aby byli stráženi k soudu.

Neušetřil ani ten starý svět, ale jako jednoho z osmi zachoval Noema, kazatele spravedlnosti, když uvedl potopu na svět bezbožných. [Neušetřil anděly — spoutal je řetězy temnoty a zatratil celý svět Noemovou zkárou.]

16 A teď 1. Petra, 1. kapitola a... 1. Petra, 3. kapitola počínaje 18. veršem; čtème znovu. A poslouvejte teď pozorně.

Vždyť i Kristus jednou trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrčen v těle, ale obživen v Duchu, [Byl usmrčen v těle, ale obživen v Duchu.]

v němž také přišel a kázal duchům ve vězení, [On kázal těmto lidem ve vězení.]

kdysi neposlušným, když jednou za Noemových dnů Boží trpělivost vyčkávala, zatímco se stavěla archa, v níž bylo jen několik (to je osm) duší zachráněno skrze vodu.

Podobným způsobem také nás nyní zachraňuje křest - nikoli odstranění tělesné špíny, ale odvolání dobrého svědomí k Bohu - skrze vzkříšení Ježíše Krista,

jenž odešel do nebe a je po Boží pravici, neboť mu byli poddáni andělé, vlády i moci.

Pomodleme se ještě.

17 Nebeský Otče, taková řada odstavců Písma — tři svědkové. Tři místa Písma vydávají svědectví. A Ty jsi ve svém Slově pověděl, že v ústech dvou nebo tří svědků obstojí každé slovo.

Teď bych Tě chtěl poprosit, ó, Bože, abys přistoupil k těmto lidem a vyložil toto Slovo, toto poselství ve světle, jak má být, aby každý muž, žena, chlapec nebo dívka mohli porozumět tomu obsahu, který jsi jim určil k porozumění. A teď s vědomím, že tito tři svědkové vydávají svědectví pravdě, prosím, abys teď na nás seslal Ducha svatého.

A teď budeme vzhlížet k Tomu, který je dnes ráno našim Králem v našem středu, k Pánu Ježíši Kristu, k němuž se pozvedáme ve víře a sedíme v těchto nebeských místech v Něm. Očekáváme na Jeho poselství.

Vyslov je skrze nás, Pane. Poslouvej je skrze nás, zatímco prosíme, abys obřezal rty toho, kdo mluví a uši těch, kteří poslouchají, aby to mohlo být ke cti a slávě Toho, který je tím Písmem; protože o to

prosíme v Jeho jménu. Amen.

18 Tak tedy, nezapomeňte na večerní bohoslužbu, večerní uzdravovací bohoslužbu. Nemyslím si, že by bylo nutné rozdávat modlitební lístky. Jednoduše bychom se pomodlili za nemocné. Mám něco, co bych vám chtěl říci a doufám, že to přivede shromáždění do takového stavu, že se budou dít různého druhu uzdravení. Víím, že se to stane, pokud jen tomu budeme správně věřit.

Teď k tomu „Duše ve vězení...”

„Duše, které jsou teď ve vězení.”

19 Tedy, duše člověka to není lidské tělo, je to duše. A duše je něco, co je povahou ducha; a pak, když ta povaha člověka... Když On řekl: „Zemřeli jsme,” Písmo nám jasně sděluje, že jsme mrtví a že náš život je ukryt s Kristem v Bohu a tam je zapečetěný Duchem svatým.

Tedy, nejedná se o to, že by zemřelo vaše tělo. To nebyl váš duch, který zemřel, to byla povaha vašeho ducha, která zemřela, rozumíte. Povaha, kterou je duše. Povahou vaší duše, pokud jste znovuzrození, je Bůh. A pokud ne, je z tohoto světa.

Vše, co má svůj počátek, má rovněž svůj konec. A proto jediný způsob, jak můžete mít věčný život, je, abyste měli život, který nikdy nezačal. Jinak váš život začal, když jste se narodili.

Když Bůh vdechl dech života do vašeho chřípí a vy jste se stali živou duší, to byl váš začátek. Ale když jste...

20 Ta povaha, která byla ve vás; podle vaší přirozenosti jste byli z tohoto světa. A byli jste Bohu odcizeni. Ve skutečnosti jste byli zvířetem. To je naprostá pravda. Všichni víme, že jsme savci.

Kolik z vás ví, že jsme savci? Jsme teplokrevní živočichové — ale tím jsme pouze podle našeho pozemského stvoření. Ale pohledte, to, co nás odlišuje od savců, je, že Bůh do nás vložil duši.

Tedy, jiní savci se nemusí oblékat. Žádný živočich se nemusí oblékat, aby zakryl svou nahotu, kromě nás. My jsme ti jediní, kteří to dělají, protože máme duši. Ale pohledte, Bůh na počátku věděl, jak bude vypadat člověk a stvořil zemi a přivedl na ni všechny druhy živočichů, od těch nejnižších až po ty nejvyšší. A nejvyšším živočichem, který přišel, byl člověk.

21 A pak... Nejdříve byl učiněn člověk — to byl duchovní člověk na Boží obraz; vždyť Bůh je Duch (svatý Jan 4). Tedy, On je Duchem a ti, jenž Ho uctívají, Jej uctívají v Duchu a v pravdě; a Slovo Tvé pravdou je. Tudiž, my Ho uctíváme v Duchu a v pravdě. A On je duchovní bytost.

A tehdy neexistoval žádný člověk, který by obdělával půdu, a tak Bůh zformoval člověka z prachu země. Následně vzal z jeho boku jakožto vedlejší produkt žebro, a pak z něho oddělil muže, který měl dvojitou povahu, ta povaha byla jak ženská tak mužská. A on vyjmul tu ženskou, protože to byla láska a vložil ji do osoby, která byla pojmenována Eva — totiž Adam ji nazval Evou a ona byla jeho manželkou.

A odtud pramení ta jeho láska, ta přirozená, phileo láska k jeho manželce. A tak by měl dnes vypadat muž a její vztah k muži. Muž, ta mužská část; žena, ta ženská.

22 A potom, pohledte, poté, když On stvořil člověka k obrazu svému, „muže a ženu stvořil je”. Ale neexistoval člověk, který by obdělával půdu, a On ho vložil do prachu země, a proto se stal — on byl tímto člověkem.

Tato lidská bytost byla savcem. Byla živočichem, ale On do ní vložil ducha Božího, život, a postavil jí na základě, na němž byla schopna volby. A pak, když tato bytost...

23 No, my si myslíme, že něco jsme. Jen si uvědomte, čím jsme. Jsme hroudou bláta. Tak je to. A proto: „Prach jsi a v prach se obrátíš.”

A tak, když pozorujeme nějakého muže, jak si vykračuje ulicí a myslí si, že něco znamená a má trochu vzdělání a ještě něco jiného; zapamatujte si: je to hrouda hlíny z Indiany a tím to hasne. A když žena oblečená v šortkách kouří cigaretu a vyvádí na ulici, kroutí se, jako by jí patřil celý svět, je to hrouda prachu z Indiany a ona se tam znovu vrátí. A tak se vlastně nemáte čím chlubit, vidíte. A to je pravda. Tím vlastně jsme.

24 Ale duše, která se nachází uvnitř, duše je tím, na čem pracuje Bůh.

A když On jen může přimět tuto povahu, toho ducha, aby s ním souhlasil, pak ta povaha umírá. Ta povaha a láska k tomuto světu umírá a věci tohoto světa se stávají mrtvé: „Jestliže milujete tento svět a věci tohoto světa, Boží láska ve vás není.”

A člověk musí být znovuzrozen a tato povaha musí umřít, a Boží povaha přichází a žije ve vás. A Bůh

je to jediné, co nikdy nezačalo ani nikdy neskončí.

25 A proto On vás učinil svými společníky, rozumíte, vzal toho pozemského člověka a toho věčného Ducha a sloučil to dohromady. Totiž, samotný Bůh se odrazil v tom, že se stal člověkem, když se stal Kristem Ježíšem, který byl Bohem. Bůh byl v Kristu, žil v Něm a smířil svět sám se sebou. A skrze tohoto dokonalého Člověka, se každý z nás, ač nedokonalý, ale věřící v Boha a přijímající to, stává Jeho samotnou dokonalostí.

26 On nikdy nedopustil, aby Jeho tělo uvidělo porušení ani neponechal Jeho duši v pekle, ale vzbudil Ho třetího dne a je živý na věky věků. A my budeme mít tělo, které se podobá Jeho oslavenému tělu. A proto jsme křtěni do tohoto Jména, abychom mohli povstat v Jeho jménu, v Jeho smrti a vzkříšení... Abychom povstali a vydávali svědectví před tímto světem, že máme nový život a ten starý člověk je mrtev. My jsme tu první povahu pochovali.

Tato první povaha je pryč a teď jsme Jeho přirozeností. On žije v nás a my nekonáme naši vlastní vůli, ale vůli Jeho. Nepřemýšlíme našimi myšlenkami — rozumem — rozum je to, co přemýšlí. Mysl, která byla v Kristu Ježíši, je v každém věřícím. Je tam duše, a to je to, o čem mluvíme. No, a to je ta část, kterou teď mám na mysli a která se nachází v nás, totiž duše.

27 No, pokud si toho teď všimnete, někdy se stávají věci různého druhu a my se pozastavujeme nad tím, proč se stávají; zpytujeme naše svědomí a ptáme se jiných. Jenže nakonec, po nějakém čase shledáváme, pokud jsme křesťany, že to všechno působí k našemu dobru. Nějak jsme to byli schopni uvidět; všichni křesťané to uvidí. Pozastavujeme se nad tím, proč jsme to udělali. Kdysi, když jsem ze začátku četl Bibli, jsem přemýšlel o tom, proč Bůh dovolil Abrahamovi, tomu velkému muži, aby se tam postavil a řekl, že Sára nebyla jeho žena? A jak mu mohl dovolit se tam postavit a lhát ohledně toho a také v jiných věcech? A proč dovolil odejít Abrahamovi ze zaslíbené země, o níž mu řekl, aby z ní neodcházel? Každý Žid, který odchází ze zaslíbené země, se stává odpadlíkem, protože Bůh jim tuto zemi dal a přikázal jim, aby tam zůstali, zatímco oni ji opouštěli.

A tak se vydal na cestu do Gerar. Ale nebýt toho...

28 A Abimelech, král, který vládl v zemi Filištinů, se zamíloval do Sary a měl v plánu se s ní oženit; a on byl dobrý člověk, spravedlivý muž. A když už snad... (Může to znít legračně, ale chci vám to tak trochu znázornit.) Poté, když se večer vykoupal, oblékl do pyžama, odříkal své modlitby a šel do postele, se mu zjevil Pán a řekl: „Podobáš se mrtvému muži,“ a ten muž se ničeho nedopustil. On byl úplně podveden, jak Abrahamem, tak Sárrou. To je pravda. Bůh mu řekl: „Máš manželku jiného muže a já bez ohledu na to, jak moc se budeš modlit, tvé modlitby nevyslyším. Podobáš se mrtvole. A ten muž, to je můj prorok.“

29 Není to jednoduché pochopit, ale kdyby to tak nebylo, pak bychom ani nevěděli, co je milost. Proč šel a oženil se s Hagar, když měl tak milou manželku, jakou byla Sára? A on to nechtěl udělat, ale řekla mu to Sára a pak mu to řekl Pán: „Poslechni, co ti říká Sára.“ A proč? Na svět musel přijít Izmael, aby otrokyně a její dítě nebylo dědicem spolu se svobodnou a jejím synem. Rozumíte, co tím myslím? A ty věci jsou předobrazy.

Proč se musel tento prorok oženit s prostitutkou a měl s ní dvě děti jako znamení? A proč jeden musel ležet na boku 340 dnů a potom ležet tolik dnů takto na druhém boku na znamení? A jeden se svlékl donaha a chodil tak před Izraelem. Všechny tyto věci byly předobrazy a stíny, rozumíte? A my musíme tyto věci vyplnit. A častokrát nás tyto věci potkávají a my si lámeme hlavu proč. To je Bůh, který nám chce něco názorně sdělit.

30 A teď, jako malý chlapec (a vy znáte můj životní příběh); a já jsem vždy věřil od chvíle, kdy jsem byl schopen si zapamatovat... Jedna z prvních věcí, kterou jsem si zapamatoval... No, toto... Možná jste mi včera něco řekli a dnes už jsem na to zapomněl; ale jsou věci, které se vám kdysi dávno v dětství přihodily (mnohým z nás), jež si stále pamatujeme. A zní to téměř legračně, když to říkám, ale vzpomínám si, když jsem ještě lezl po čtyřech a měl jsem na sobě dlouhou košili. Byl jsem malým dítětem... Mnozí z vás si určitě pamatují dobu, kdy malým dětem oblékali takové dlouhé košile. A já si vzpomínám, jak z bot mého strýce, který k nám přišel a stál u ohniště, tál sníh a já jsem ho lízal.

31 A pak další věc, na kterou si pamatuji, která se stala v mém životě, bylo vidění, to první, které jsem vůbec měl. A bylo mi řečeno, že budu žít dlouhou dobu svého života poblíž města, které se jmenuje New Albany. Byl jsem malé dítě z hor a nebyl tam ani žádný lékař, když jsem se narodil, a žil jsem tady v tom okolí asi padesát let; právě tady — vidění.

A tak jsem vždycky věděl, že někde se nachází Bůh — a jako k malému chlapci ke mně hovořil, abych nikdy nekouřil ani nepil nebo neposkrvňoval své tělo. To znamená, abych nepáchal nemorálnost s ženami a podobně. A vždy jsem z toho pociťoval hrůzu — byl jsem mladým člověkem.

32 A jednou jsem byl na lovu; a lov je má druhá povaha, láska k lovu. A byl jsem v terénu a lovil jsem s jedním chlapcem, s Jimmy Poolem. Byl to milý chlapec. (Myslím, že jeho syn chodí sem do shromáždění,

malý Jim. Je to milá rodina. Poolovy jsem dobře znal. Jimmy a já jsme spolu spávali a bývali pospolu už jako malí chlapci za školních let... Věkově je mezi námi rozdíl asi šest měsíců.) A Jimmovi vystřelila puška a prostřelila mi obě nohy — on se nacházel poblíž s brokovnicí. Vzali mě do nemocnice; ležel jsem tam a umíral. (V té době neměli penicilin nebo něco takového.) A podložili pode mě gumovou podložku a ten večer jsem věděl, že příští den mě budou operovat. A tak mě vzali, vyčistili rány; měl jsem vytržené velké kusy masa a oni vzali nůžky a odstříhovali je a musel jsem se držet za ruku nějakého muže. Byl tam Frank Eich, který před nedávnem spáchal sebevraždu; a oni potom, když byli se mnou hotoví, museli vypáčit moje ruce z jeho sevření.

Křičel jsem a řval, a takhle jsem se držel, když mi odstříhávali kus nohy. Bylo mi čtrnáct let, byl jsem ještě chlapec.

33 A té noci jsem se pokoušel usnout a oni... Najednou jsem se probudil a něco šplouchalo. Byla to krev, asi tak dva litry, která mi vytekla z žil. A udělali mi rentgen a řekli, že střela prošla tak blízko tepny z jedné i druhé strany, že stačí malinké škrábnutí, aby jí to přeřízlo napůl a začnu krváčet. „No teda,“ pomyslel jsem si, „to je můj konec.“

Spustil jsem takhle ruce a když jsem je zvedl, krev mi stékala po rukách dolů. Ležel jsem v louži své vlastní krve. Zatáhl jsem za zvonek — přišla ošetřovatelka. Vytřela krev ručníkem, protože nic jiného udělat nemohla.

34 Druhý den ráno, když jsem se nacházel v takovémto oslabeném stavu, mě operovali. Tenkrát se ještě, jak víte, neprováděla transfúze krve. Dali mi narkózu. A když jsem... Ten starý druh éteru, který používali — myslím, že si na to vzpomínáte, byl to starý způsob znečistlivění. A pod působením tohoto éteru, když jsem ztrácel vědomí... Po osmi hodinách jsem se z toho začal probouzet. Dali mi příliš velkou dávku, mysleli si, že bych nemohl... nebo, abych se *během operace* neprobral. A teď mě z toho nemohli dostat.

35 Vzpomínám si, jak tam v nemocnici vedle mě stála paní Roederová. Nikdy na tuto ženu nezapomenu, nehledě na to, co se stane, nikdy na ni nezapomenu. Byla tehdy ještě mladá. Její manžel byl vrchním mistrem v autoopravně. Vzpomínám si, jak stála vedle mě. Ona a paní Stewartová. To byly právě ony dvě, co zaplatily fakturu za pobyt v nemocnici. Doma nebyly peníze ani na jídlo; jak bych si tedy mohl dovolit zaplatit nemocniční účet, který obnášel stovky dolarů?

Ale díky dobročinné společnosti její církve a pomocí Ku Klux Klanu nebo svobodných zednářů za mě ten nemocniční účet zaplatili. Nikdy na to nezapomenu. Nehledě na to, co oni dělají nebo co... já budu stále... Ve mně prostě utkvěla nějaká vzpomínka na to, co pro mě udělali. Zaplatili ten účet doktoru Reederovi. On ještě žije — bydlí ve Fortville a mohl by vám o tom povyprávět.

36 Když jsem se probral z té narkózy, něco se mi přihodilo. Vždycky jsem věřil, že to bylo vidění. Ale protože jsem byl velice slabý, mysleli si, že jsem umíral. Ona plakala. Když jsem otevřel oči a podíval se, slyšel jsem ji mluvit a pak jsem znovu usnul. Probouzel jsem se dvakrát nebo třikrát.

A pak jsem měl vidění... Asi po sedmi měsících jsem tam musel jít znovu, aby mi z nohou odstranili chuchvalce a mastné kusy mysliveckého oděvu, které lékař předtím neodstranil. To způsobilo otravu krve; obě nohy mi otekly, byly dvakrát silnější a chtěli mi obě nohy amputovat až po kyčle. A já jsem řekl: „Ne, odstraňte to výš, až tady.“ Prostě jsem se s tím nemohl smířit. A tak nakonec doktor Reeder a doktor Perdyl z Louisville provedli operaci — rozřízli je a odstranili ty věci; a dnes mám z Boží milosti nohy bezvadné.

Ale v tom posledním vidění, které jsem měl...

37 To první vidění, když ono přicházelo, upadl jsem do transu a měl jsem dojem, že se nacházím v pekle. Bylo to tak jasné... (Bratr Branham je přerušen někým v publiku, kdo je nemocen.) V pořádku. Ať na ni někdo vloží ruce a vyvede ji na vzduch. Kdokoliv, kdo tam stojí, vložte na ni ruce. Pomodleme se.

Drahý Pane Ježíši, ať naše sestra, které je dnes ráno nevolno a v této místnosti omdlela, ať milost, síla a moc pocházející z Tebe — ať jsou na ni teď vloženy ruce, které symbolizují Tebe. A Písmo říká: „Znamení budou provázet ty, kdo uvěří. Budou vkládat ruce na nemocné a ti se uzdraví.“ Ať se teď naše sestra dostane z této nemoci a uzdraví se ke slávě Boží. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista a svěřujeme ji Tobě. Amen.

38 Vyvedte ji teď na vzduch. Je tu hrozné dusno. Mohu ho cítit až sem, je to velice nepříjemné. Přicházejí na mě tady na pódiu mdloby. Pocítil jsem to tady na tomto místě čtyři nebo pětkrát. Jakmile se bude cítit lépe, posadte ji tam, kde bude lepší vzduch. Tak to bude dobré. Je tu hrozné dusno, vidíte. Každá lidská bytost vytváří — každý z nás — tolik a tolik čtverečních metrů ničeho jiného než nemoci. Kdyby tady někdo z vás měl trochu vody nebo něco, otřete ji. Ona se už z toho dostala. Možná kdybyste mohli nějak otevřít tam ty dveře a vpustit trochu čerstvého vzduchu, kolik se jen dá.

39 Tedy, v té době, když jsem měl to vidění, jsem si myslel, že jsem přešel z tohoto života na místo trýzně. A o sedm měsíců později, tady v nemocnici Clark County Hospital, jsem se podrobil druhé operaci. A v té době, když jsem se probouzel, jsem měl dojem, že stojím daleko na západě. Měl jsem druhé vidění a tam stál na obloze veliký zlatý kříž a z toho kříže proudem splývala sláva Páně. A já jsem stál s rukama takto a ta sláva splývala na mou hrud', a tím mě to vidění opustilo.

A když přišlo to vidění, stál tam můj otec a díval se na mě.

40 Vždycky jsem měl pocit... Všichni lidé, kteří mě po celá ta léta znali, věděli, že jsem vždy toužil dostat se na západ. Vy o tom víte. Stále mě něco táhlo na západ. A jednou mi bylo astronomem řečeno totéž — že bych měl jít na západ... Když hvězdy kříží své dráhy, a tak dále; a že jsem se narodil pod tímto znamením a nikdy nebudu mít úspěch na východě. Měl jsem jít na západ. A minulý rok jsem odjel na západ, abych tuto životní touhu naplnil.

41 A proč jsem tam — je to ta nejzvláštnější věc. Usadit se tam v poušti, platit 110 dolarů měsíční nájem, zatímco tady mám dům, mám tady faru, která byla pro mě vybavena; ale tady se jedná o následování Pána. To je vše, o čem vím. Ale vy víte, co to jsou vidění a také co se tam stalo.

No, při této příležitosti bych chtěl říci...

42 (Pokud se naše sestra cítí trochu slabá, bratře Royi, kdybys ji někam vyvedl a posadil ji tam v tom pokoji, kde by mohla mít víc vzduchu, nebo něco; to by bylo dobré, protože... cítím, že bude v pořádku. Tedy vidíte, je to dobré, je jenom malátná, slabá. Poslyšte, vyvedte ji na vzduch... Otevři to okno, bratře Royi. Jestli tam ta sestra chce přejít, to je v pořádku. Jestli chce přijít sem, ať se nebojí, položím na ni ruce, když bude procházet. Promiňte mi na okamžik.)

Nebeský Otče, je to Tvá dcera, která tady dnes ráno sedí, přišla, aby slyšela poselství a satan se jí snaží ubít, ale on to nemůže udělat, je poražen ve jménu Ježíše Krista.

43 Vy říkáte, že je dusno. Ale kdybyste se jednou dostali na nějaké místo v zámoří, kde jsou masy lidí nahromaděny jeden na druhém, a lepra a rakovina, ach, ó, aj! Tam se člověk nemůže ani nadechnout, rozumíte, a podobně, oni leží v těch obrovských budovách, které jsou úplně zamořeny nemocemi. A víte, čím je lepra. Leží tam bez uší a schází jim polovina tváře a bez rukou a místo nohou jenom takové pahýly a podobně — leží jeden na druhém — a mnozí z nich právě umírají a leží namačkání jeden na druhém a snaží se dostat někam, odkud by mohli slyšet poselství.

44 A teď bych se chtěl k tomu vrátit a říci, co se stalo. K tomu vidění, které jsem měl, se znovu vrátím, protože ve skutečnosti jsem měl dvě vidění a chtěl bych na jedno z nich poukázat — měl jsem být tedy na západě. Vždy jsem po tom toužil.

Tedy, cílem tohoto dnešního ranního poselství je, abych podpořil církev ve všem, jak On si přeje, abych tuto církev upevnil, nakolik je mi známo do té míry, že... zatímco budu pokračovat. A to mě osvítilo, a tak jsem chtěl podpořit tuto církev. Tedy, to je jenom pro tuto modlitebnu, aby si to poslechla. A v tom prvním vidění, pohledte, co se stalo:

45 když na mě přišlo to vidění a já jsem byl velice slabý a přišel jsem téměř o všechnu krev, připadal jsem si, že se propadám do nekonečné věčnosti — mnozí z vás už určitě slyšeli, jak jsem o tom vyprávěl — propadal jsem se do nekonečné věčnosti.

Nejdřív jsem procházel jakoby mraky a pak tmou a propadal jsem se níž a níž a níž. A pak jsem se ocitl v krajině zatracených lidí. A tam jsem křičel, rozhlížel se a všechno možné, jenomže tam prostě nebyl žádný základ. Nepřestával jsem padat, protože věčnost... jakoby jsem stále padal a nešlo se nikde zastavit.

46 Jaký to byl rozdíl oproti tomu vidění, které jsem měl nedávno o své návštěvě ve Slávě s těmito lidmi. Jaký protiklad. Ale v tomto jsem padal, až jsem nakonec začal volat tatínka. Nicméně, byl jsem ještě dítě, a tak jsem to udělal. Volal jsem tatínka, ale tatínek tam nebyl. Volal jsem maminku: „Chyťte mě někdo!“ Jenže maminka tam nebyla. A tak jsem se stále propadal. A křičel jsem k Bohu, ale Bůh tam nebyl. Nebyl tam nikdo.

47 Až po nějakém čase jsem uslyšel ten nejžalostnější zvuk, jaký jsem kdy slyšel. Byl to ten nejhroznější pocit. Neexistuje žádný způsob — dokonce opravdový hořící oheň by byl ve srovnání s tím, co bylo tam, rozkoší.

Nuže, tato vidění se nikdy nemýlila. A to byl jeden z těch nejhroznějších pocitů, jaké jsem kdy měl a které způsobily... Slyšel jsem nějaký rámus, znělo to poněkud strašidelně. A když se to stalo, uviděl jsem blížící se ženy a ony měly oči nalíčené na zeleno. Mohl jsem vidět jenom jejich tváře a ony měly ten zelený neřád pod svýma očima a jejich oči vypadaly jako — právě tak, jak si oči malují ženy dnes. Vrhaly takové kosé pohledy, bylo vidět jenom jejich oči a tváře a sténaly: „Ach, ach, ach, ach!“ Ó, aj! Zakřičel

jsem: „Bože, buď mi milostiv. Smiluj se, ó, Bože! Kde jsi? Když mi dovolíš se vrátit a žít, slibuji Ti, že budu dobrým chlapcem.“ Byla to jediná věc, kterou jsem byl schopen říci. No, Bůh to ví a v soudný den mě bude za tuto větu soudit. Pohleděte, co jsem řekl: „Pane Bože, dovol, abych se vrátil a já Ti slibuji, že budu dobrým chlapcem.“

48 A než jsem byl zasažen z pušky, měl jsem ve zvyku lhát; provinil jsem se téměř ve všem, co bylo možné, s výjimkou jediné věci, kterou mohu říci... A tak jakože tu stojím, to mohu s naprostou jistotou povědět. Když jsem se podíval dolů a viděl jsem, že jsem prostřelen téměř naskrz, řekl jsem: „Bože, smiluj se nade mnou, Ty víš, že jsem se nikdy nedopustil cizoložství.“

To bylo to jediné, co jsem mohl Bohu povědět. Nepřijal jsem ještě tehdy omilostnění a ty další věci. A tak jsem mohl povědět jenom tolik: „Nikdy jsem se nedopustil cizoložství.“ A oni mě tam vzali a v tom stavu jsem křičel: „Bože, buď mi milostiv. Budu dobrým chlapcem, pokud mi dovolíš, abych se vrátil,“ protože jsem věděl, že Bůh se někde nachází. A tak tyto utrápené bytosti se nacházely všude kolem — a já jsem byl novým návštěvníkem, který se tam ocitl. Ty nejšerednější, nejhroznější, nejbezbožnější pocity v tom všem... Tyto veliké obrovské oči — dlouhé řasy, takto, vrhaly jakoby kočičí pohledy, asi takto. A ten zelený neřád, který jakoby něco rozežíral a ony stále sténaly: „Ach, ach, ach.“

Ó, jaký pocit! Teď, když...

49 A pak jsem se v jediném okamžiku opět vrátil do toho přirozeného života. Ale tyto věci mě trápily. Pomyslel jsem si: „Ó, kéž bych se už nikdy na tohle místo nemusel vrátit. Kéž by se už žádný člověk na takové místo nedostal.“ O sedm měsíců později jsem měl vidění, jak stojím na západě a vidím ten zlatý kříž, který na mě sestupoval. A tak jsem věděl, že někde existují krajiny zatracených.

50 Nicméně nikdy jsem si příliš těchto věcí nevšímal až teprve před čtyřmi týdny. Moje žena... Nikdy jsem v takových kategoriích neuvažoval. Asi před čtyřmi týdny jsme s manželkou jeli do Tucsonu na nějaké nákupy; a když jsme seděli... Manželka se mnou sjela schodištěm a byla tam skupina takových zženštilých chlapců s moderními účesy (víte, jak to dnes ženy nosí), měli do čela sčesané ofiny a takové prodloužené kalhoty nahoru; byli to takoví beatnici nebo jak bychom je mohli nazvat.

A oni tam byli a všichni se na ně dívali a měli velké hlavy jako ty ženy, které nosí ty účesy, vodovou, a oni byli tam dole. A procházela kolem nějaká mladá žena a zeptala se: „Co si o tom myslíte?“

Odpověděl jsem: „V tom případě byste se měla stydět sama za sebe, pokud o tom takhle uvažujete,“ řekl jsem, „on má zrovna takové právo, aby to dělal, jako vy. A popravdě řečeno, nikdo z vás na to právo nemá!“

51 Vyšel jsem nahoru a posadil se — byl tam eskalátor (byl to obchod Penny), a ten eskalátor vyvážel lidi nahoru. A najednou, když jsem uviděl ženy, které tam přijížděly, udělalo se mi špatně od žaludku. Mladé, staré, lhostejné, vrásčité, mladé, prostě všelijaké, v šortkách, jejich hnusná těla a sexy oblečené, ženy s těmi vodovými účesy a podobně. A ony tam přijížděly a jedna, která jela na tom pohyblivém schodišti nahoru, tam na to místo, kde jsem seděl — seděl jsem se skloněnou hlavou,

52 ale obrátil jsem se a podíval se. Jedna z nich přijížděla po těch schodech (mluvila španělsky) s jinou ženou — byla to běloška, která odpovídala té Španělce. A když jsem se podíval, najednou se mi něco vybavilo: „Tohle jsem už někde viděl!“

Její oči, (víte, jak se teď ženy líčí; jak si malují oči, právě od nedávna) jako kočka, takto si je malují a dávají si na oči kočičí brýle a podobně, víte, a mají takové oči. A to zelené mazadlo pod jejich očima. A to bylo právě to, co jsem viděl jako dítě. Byla to zrovna tato žena. Celý jsem z toho strnul, rozhlížel jsem se, a tito lidé mezi sebou něco mumlali, hovořili o cenách a o věcech v této budově.

A já jsem prostě...

53 Jako bych byl na okamžik proměněný. Podíval jsem se a pomyslel si: „Přece tohle jsem viděl už v pekle.“ Tady to bylo, ten hnus. A pomyslel jsem si, že byly v pekle, a to způsobilo, že takhle... že mají tu zeleno-modrou barvu pod očima. A tady se nacházely ty modro-zeleně nalíčené ženy, přesně tak, jako v tom vidění asi před čtyřiceti lety. (Asi před čtyřiceti lety. To bylo tehdy. Teď mi je padesát čtyři, tehdy mi bylo čtrnáct.) A tak asi před čtyřiceti lety, a to každopádně je číslo soudu.

Nuže, tam bylo...

54 Zjistil jsem, že nejsem schopen ani oslovit svou manželku, když se vrátila. Ona tam byla a chtěla koupit nějaké oblečení pro Sáru a pro děti a také něco do školy a já jsem ani nebyl schopen... nemohl jsem s ní ani promluvit. Zeptala se: „Bille, co se s tebou děje?“

Řekl jsem: „Miláčku, jsem jako mrtvý.“

Zeptala se: „Co se stalo? Je ti špatně?“

Odpověděl jsem: „Ne. Něco se mi přihodilo.“ No, ona o tom neví. Čeká, až se jí dostane tento pásek. Neřekl jsem to ještě nikomu; a řekl jsem si: „Počkám s tím, jak jsem slíbil, přinesu to nejdříve do sboru, předložím to církvi.“ To je můj slib. A po dnešním večeru si uvědomíte, proč se snažím dodržet svůj slib.

55 Uvažoval jsem tedy, když jsem zpozoroval ty rakovinně vypadající oči na těch ženách. Byly tam Španělky, Francouzky, Indiánky a bělošky a všechny dohromady, s těmi svými natupírovanými hlavami, víte, divoce načechranými účesy, tak jak to mají ve zvyku česat, nabubřelé a takto vycházejí ven. Však víte, jak to dělají, víte, jak se upravují. A pak ty oči jakoby napadené snětí, ty namalované oči a rozšířené jako kočičí oči, a způsob jejich řeči. A v tom jsem se tam ocitl znovu. Stál jsem tam v Penny marketu a opět jsem se nacházel v pekle! Byl jsem tak zděšen, že jsem si pomyslel: „Pane, přece jsem nezemřel, a Ty jsi přesto dovolil, abych se dostal na toto místo.“ A tam ony... takto dokola... a v tom vidění to bylo sotva slyšitelné, víte, bylo to jenom nějaké mumlání a procházení se lidí a tyto ženy přijížděly tím eskalátorem a procházely kolem, a to „ach, ach“, a ty směšně vypadající oči, prostě žalostný stav.

56 A přišla manželka a řekla: „Dej mi ještě minutu, miláčku.“ Řekl jsem: „Pokud by ti to nevadilo, chtěl bych se vrátit domů.“

Zeptala se: „Je ti špatně?“

Řekl jsem: „Ne, jen jdi, miláčku, pokud ještě nemáš nakoupeno.“

Řekla: „Ne, jsem hotová.“

Pověděl jsem: „Dovol, chytím se tě za ruku.“ A tak jsme odcházeli.

Zeptala se: „Co se s tebou děje?“

Řekl jsem: „Medo, já... něco se mi tady přihodilo.“ A zatímco jsem byl pod tímto vlivem, uvažoval jsem: „V jakém dni to vlastně žijeme? Je možné, že to je třetí tažení?“ No, mám tady někde nějaké poznámky.

57 Ježíš... Zjišťujeme, že Ježíš ve své službě, potom, když kázal lidem... (Teď bychom se chtěli u této záležitosti držet opravdu Bible.) Potom, co Ježíš ukončil svou službu; Jeho služba byla lidmi odmítnuta. (Teď můžete číst mezi řádky. Udělejte si o tom vlastní představu.) Vzpomeňte si, co jsem vám řekl na začátku. Potom, když kázal — On přišel jako ten zaslíbený pro onen den. Všichni to víme. Písmo ztotožnilo Ježíše Krista jako Mesiáše. To je pravda. Úplně, rozhodně, byl Bohem a byl Jeho Slovem potvrzený, že byl Mesiáš. Nejsou o tom žádné pochybnosti... Pochybuje snad někdo o tom, že On byl skutečně Mesiáš? Pokud ano, měl bys přijít k oltáři. On byl jasně ztotožněn jako Mesiáš. Ale potom, co jasně...

Bůh Ho ztotožnil

58 v souladu s tím, co řekl Petr o Letnicích, když asi o čtyři dny později promlouval k Sanhedrinu, řekl: „Ježíše Nazaretského, toho muže, kterého mezi vámi Bůh prokázal divy, zázraky a znameními, které skrze Něj Bůh mezi námi konal — my jsme toho svědkové. Toho jste vzali a zabili ukřižováním rukama bezbožníků, Knížete života, jehož Bůh vzkřísil a ukázal dále to, co nyní vidíte.“ Kristus žil dál, samozřejmě, On žije i dnes.

59 Tedy, potom, co Ježíš tak nepochybně přišel a ztotožnil se (Bůh Ho potvrdil) a prorokoval; a po těchto dnech svého proroctví, i když byl biblicky ztotožněn, Ho lidé zavrhli. To je pravda.

A On kázal potom, co byl jimi zavržen — tady se nacházeli ti, kteří měli možnost být spaseni. Vzpomínáte si, když On kázal, naskýkala se pro každého možnost spasení. My nevíme, kdo to je (oni jsou předurčení), ale On kázal neustále.

60 Ale po uplynutí dnů Jeho kázání Jeho služba pokračovala dál, protože ta poslední skupina, k níž kázal, to byly duše nacházející se v pekle, jímž nemohlo být odpuštěno. Četl jsem to jasně z Bible, tady z 2. Petra.

On šel a kázal duším, které byly ve vězení (což je peklo), zavřeným až ke dni soudu, protože, rozumíte, soud neprobíhá teď, teď není hořící peklo. Když vám někdo řekne, že nějaký člověk je teď v hořícím pekle, tak se mýlí.

Soudce na této zemi je natolik spravedlivý, že neodsoudí člověka, dokud ho nepostaví před soud. A také Bůh neuvrhne nikoho do ohnivé pece, dokud nebude nejdříve odsouzen podle Božích vlastních zákonů. Když někdo odmítl milost, tak vidíte, nejprve ho čeká soudní přelíčení, a to přelíčení znamená bílý soudcovský trůn, ale teď se nachází na místě, které nazýváme domem vězení.

61 A já jsem spatřil z Boží milosti ve vidění obě tato místa. (Neříkám to škodolibě a pokud se mýlím, ať

mi Bůh promine.) Ale věřím, že jsem se nacházel na obou místech — na obou těchto místech. A bylo mi dáno vidět vykoupené, ty požehnané; a viděl jsem zatracené a kde se nacházejí. A proto tady dnes stojím jako váš bratr, abych vás varoval, abyste utíkali z této stezky vedoucí dolů. Nejděte nikdy touto cestou.

Je vám dáno všechno, abyste mohli žít pro tu požehnanou cestu vedoucí nahoru, kde se vykoupení nacházejí v radosti a pokoji; a oni nemohou hřešit, stejně tak nemohou ničeho litovat. Není tam nic jiného než dokonalost. Viděl jsem obě tato místa. Víím, že na člověka je troulalé říci taková slova, ale Bůh je mým soudcem a já vážně věřím, že jsem viděl obě tato místa. Věřím tomu.

62 A, ach, ať je každá osoba ušetřena, aby vstoupila do této oblasti zatracených. Kdybyste měli být propíchnuti rozžhavenými dráty a měli být mučeni každý den, nedá se to srovnat s těmi dábel'skými mukami, jež čekají tam na tom místě. Neexistuje nic, žádná lidská představa, která by mohla... lidský rozum není schopen pochopit, co znamenají ty krajiny zatracených. Neexistuje žádný způsob, jak bychom to mohli představit. Neexistuje způsob, jak bychom rovněž mohli představit ty oblasti požehnaných. Je to tak velké. Toto je tak hrozné, a to tak nádherné. Začíná to u směšného a končí na něčem vznešeném.

A tak, jestliže mě někdo slyší...

63 A já pomalu stárnu a nevím, kolik života mi ještě zbývá. Brzy mi bude padesát pět a nevím. Ale podle přírody mi už mnoho let nezbývá. Nevím, kam se tento *magnetofonový* pásek dostane. Ale ať všichni, kteří jsou tady i ti, kteří tento pásek budou poslouchat, kamkoli ten pásek dorazí, nedovolte, abyste kdy šli směrem k těmto oblastem zatracených. Nedokážete si představit, jak je peklo hrozné! A cokoliv děláte, nezapomeňte nikdy na to, že ty oblasti požehnaných, o nichž mohu říci společně se svatým Pavlem: „Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří Ho milují!“

A tak, jestli posloucháš tento pásek, vypni svůj magnetofon a čiň pokání, pokud ještě nejsi spasen, a dej svůj život do pořádku s Bohem!

64 Můžu ti to říci na základě prožití z první ruky, nakolik věřím ve svém srdci. A jak jsem už řekl, pokud jsem byl těmi viděními sveden, Bože, buď mi milostiv, jestli činím takové prohlášení. Ale se vši upřímností ve svém srdci a s vědomím, že žádné vidění nikdy nesehalo, věřím, že jsem se nacházel na obou těchto místech. A ať je to vzdáleno každé lidské bytosti, aby kráčela touto cestou dolů.

65 Tedy, když Ježíš ukončil svou službu, kázal těm duším, které byly nespasitelné, které již nikdy nemohly být spaseny. Říká nám to Bible. On šel a kázal duším nacházejícím se ve vězení, které nečinily pokání. Když jim byla nabízená milost, zavrhlí tuto milost a teď čekají na soud.

Ó, jaký to musel být čas! Ó, přál bych si, abych pomocí toho mohl nějakým způsobem zatřást tímto světem, aby mohl uvidět tuto realitu.

66 A Ježíš řekl: „Jako mě poslal Otec, i já posílám vás.“

A jako Ho poslal Otec kázat živým, těm, kteří měli naději, a pak předkládat rovněž toto poselství těm, kteří již neměli naději, připadá mi, že se to shoduje s tímto časem, že se to musí stát. Protože Duch Kristův, žijící v nás, nemění svou povahu, taktéž nemění Boží systém. On musí být Tentýž v každé generaci, musí zůstat Tentýž. Řekl: „Jako mě poslal Otec, i já posílám vás.“

67 Duchovní úřady musí zůstat stejné. Nakolik On řekl... (Vidím, že si někteří z vás poznamenávají odstavec Písem.) Svatý Jan 14:12. „...skutky, které dělám já, bude dělat i on.“ Skutky, kázání ke ztraceným, uzdravování nemocných a pak těm, pro něž je nemožné, aby vůbec byli spaseni. To dílo pokračuje stejným způsobem. A tak to bylo... tak to bylo... Můžu to takto předložit?

Služba Ježíše Krista vtěleného v Jeho Církví v těch posledních dnech... Tímto způsobem věří mnoho z nás. A já spolu s vámi. No, já tomu věřím. Kdybych tomu nevěřil, musel bych ohledně toho něco podniknout, protože koneckonců, jsem to já, kterého se to tyká. A pokud je ve mně Duch Boží, pak jste stavem těchto lidí znepokojeni. Existovalo jedno místo Písma, ohledně kterého jsem se stále cítil bezradný: Jak mohl Mojžíš navrhnout Bohu lepší nápad než měl On sám? Pochopil jsem to, až jsem zjistil, že to byl v Mojžíši Duch Kristův.

Bůh řekl: „Mojžíši, odděl se od nich. Celý tento zástup vyhladím, a s tebou začnu odznova.“

68 On řekl: „Pane,“ (on se vrhl do trhliny), řekl „vezmi raději mne, vymaž mé jméno.“

Jeho srdce šlo za všemi těmito lidmi, kteří se vzpouzeli. A pokud kazatel nemá lidi ve svém srdci... Jak bych se mohl cítit ospravedlněn před Bohem a sám před sebou, kdybych něco zatajil před těmi lidmi, jež miluji víc než vy milujete sami sebe? Jak může člověk přijmout nějakou osobu do sboru podáním ruky nebo nějakým pokropením nebo nějakým falešným křtem nebo něčím jiným a nechá je spočívat pod tímto

živým vlivem s vědomím, že tady leží Bible; a on dokáže tvrdit, že tu osobu miluje?

I kdybych měl žebrať na své živobyťi, ať by to bylo cokoliv, chci zůstat čestný vůči Bohu a těmto lidem a povědět jim pravdu. Nikdy bych nechtěl být svůdcem! Jak bych mohl svádět ty, které miluji? I kdybych člověka ranil, přesto ho miluji. Políček dáme našemu dítěti kvůli tomu, že ho milujeme. Ne proto, že ho nemilujeme, ale proto, že ho milujeme. A pokud se dopouští nějaké špatnosti a my ho nenapravujeme, pak zahyne.

69 Tak je to se službou. A jak to bylo v minulosti, tak je tomu i dnes. Bylo kázáno a skrz naskrz potvrzeno Slovem Božím, že to nemůže být lidská schopnost, to musí být Bůh. Je to tak.

Všimněte si. Ta stejná duchovní znamení, která dělal Ježíš, se znovu objevila v těch posledních dnech na zemi — přesně totéž duchovní znamení, jimž se dal poznat jako Mesiáš, dává se poznat i dnes. On je stále Mesiášem! Tatáž hmatatelná znamení se zjevila na zemi a ukázala, kým On je — tentýž Ohnivý sloup, jehož spatřil svatý Pavel — přesně totéž se znovu ukázalo v téže povaze, konající tytéž skutky.

70 Ježíš tvrdil, že nedělal nic, pokud mu to neukázal Otec; a Otec je Duch svatý. Uvědomujeme si to. Je to jenom Boží úřad. Pokud ne, kdo by pak byl otcem Ježíše Krista? Ježíš řekl, že Jeho Otcem byl Bůh. A Bible říká, že Jeho Otec byl Duch svatý. No, nemůžete z Něj udělat nemanželské dítě. A tak Duch svatý je Bůh. Stejně tak jako Ježíš je Bůh.

A tak Bůh, Otec, Syn a Duch svatý, to jsou tři úřady jednoho Boha. Jsou to tři atributy; tentýž Bůh. Vy jste částí Boha i já jsem částí Boha. Ale nejsem zcela Bohem, ani vy nejste zcela Bohem. Jsou to Boží atributy spočívající v nás, jako v synech adoptovaných skrze Ježíše Krista, ale byl to sám Bůh, který se stal tělem, aby zemřel za nás.

71 Tak tedy, Duch svatý vždy poukazoval na Jeho příchod a nikdy se nemýlil. Bylo to vždy dokonalé. Souhlasí to? On si to nikdy nepřipisoval. Připisoval to Bohu. Řekl: „Syn nemůže sám od sebe dělat nic, jediné to, co vidí dělat Otce.“ A Otec... Duch svatý byl Jeho Otcem. Souhlasí to? „Josefe, synu Davidův, neboj se vzít si Marii za svou manželku, neboť to, co je v ní počato, je z Ducha svatého,“ který byl i Jeho Otcem; a Duch svatý poukazoval na příchod Ježíše — pověděl mu věci, které byly; a On byl tím Bohem-prorokem, protože Slovo Páně přichází pouze k prorokům, a to poukazuje na to, že tato slova přišla v nižší formě. Proroci sepisovali to, co jim Pán řekl, ale On sám nese-psal nic, protože byl Slovem. On byl tím Slovem.

72 Všimněte si, ten stejný Duch svatý, který žil v Něm řekl: „Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí, ale vy mě uvidíte. Hle, já jsem s vámi i ve vás po všechny dny, až do skonání světa. Já přijdu k vám.“ Řekl: „Já — to byl Otec, který byl v Něm „a který přijde k vám.“ A On řekl: „Když na vás sestoupí Duch svatý, On zjeví ty věci, které jsem vás vyučoval a ukáže vám věci budoucí.“ Tady to máte.

73 Všimněte si teď, že tak jako Duch svatý působil v církvi tehdy, tak Duch svatý koná všechny tyto věci v dnešní době: Byl oznámen Ohnivým sloupem přesně tak jako na počátku — je to úplně stejné. A jelikož on sestoupil na Ježíše — Jan to oznámil u řeky Jordán; a to všechno bylo dokázáno, dokonce pomocí vědeckých snímků. O tom nelze ani diskutovat. Bylo to vědecky dokázáno — bylo to hmatatelné. Nebyla to nějaká mytická myšlenka, nějaká psychologie. George J. Lacy řekl: „Mechanické oko fotoaparátu nezachytí psychologii. Na film dopadlo světlo.“

74 A co s tebou, církvi, která jsi před šesti nebo osmi měsíci slyšela, když jsem se postavil a řekl: „Tak praví Pán, jdu do Tucsonu v Arizoně. Tam nastane výbuch a zjeví se sedm andělů.“ Vzpomínáte si na to? Dokonce ani... Bůh to udělal tak opravdově, že dokonce časopis Look pořídil tuto fotografii. Duchovní... bylo to předpověděno. A zhmotnilo se to přesně tak.

Těch sedm andělů přineslo všechna tato prolínající se místa Písma, protože všechna tajemství celé Bible leží v těchto sedmi pečetích. My o tom víme. To je... Ta kniha je zapečetěna těmito pečetěmi ještě teď. Je to tajemství celé Knihy ležící v těchto sedmi pečetích, které nám Pán dovolil přinést

75 a dnes tady sedí muži, kteří tam se mnou byli, když se to stalo.

Časopis Look přinesl o této věci důkazy, že se ve skutečnosti stala, protože to byl Bůh, který to pověděl. Byl to Bůh, který stojí za svým Slovem, aby ho vykonal, pokud řekne, že to udělá! A proto to není člověk, fyzická osoba jako já nacházející se mezi vámi. Je to věčný Bůh.

On si používá lidi. To je pravda. On, kromě toho, co vykoná pomocí člověka, nedělá nic. My si to uvědomujeme. Člověk je Jeho zprostředkovatel. On si to takto zvolil. A proč? Já nevím. Mohl si zvolit slunce, aby kázalo Evangelium. Mohl ke kázání Evangelia použít vítr. Mohl použít vítr, aby dělal tyto věci, ale On si zvolil člověka.

Byl to Jeho úmysl, aby k lidem promlouval člověk. Ne On sám, ale: „Slovo Páně přišlo k prorokům.“ (K

těm, kteří prorokovali, kazatelé.) A jak může být pravdivým prorokem prorokující, který popírá originální Slovo? Nemůže být, protože popírá pravdivé Slovo. A pokud ne...

Pak je toto Slovo samo o sobě kázáno skrze pravdivost Slova a v pravdě Ducha svatého. Ono projeví každé zaslíbení, které je v něm zaslíbeno. A takto si můžeme být jisti, jestli je tato věc pravdivá nebo ne. Řekl to Ježíš: „Jestli nedělám skutky, které jsou o mně napsány, pak mi nevěřte.“

Tedy, my můžeme tyto věci pozorovat.

76 Zapamatujte si, těch sedm pečetí je ukončených; a když těchto sedm zjevených pravd — jedna z nich, On nedovolil, aby nám byla oznámena. Kolik z vás tady bylo při těch sedmi pečetích? Myslím, že všichni. Ta sedmá pečeť, On ji nedovolil. On stál rovnou v tom pokoji a zjevil jednu každou z nich; a pokud jsem někdy kázal v mém životě něco, co bylo inspirováno, bylo to právě to. To by mělo být pro vás, kteří tady stojíte, samozřejmě; vždyť jsem říkal, že se to stane a pak jsem tam odjel, a dokonce sama věda a vše ostatní, vědecký výzkum a podobně (lidem to zůstalo záhadou), dokázalo, že tam se to opravdu stalo. A pak jsem se vrátil a slyšel jsem, jak se to rozvíjí a každé slovo bylo projevono s naprostou přesností.

V jakém dni žijeme? Kde se nacházíme?

77 Zapamatujte si, v této šesté pečetí, všech sedm trub zaznělo pod šestou pečetí. Uvidíte to, až se k tomu dostaneme. Všech sedm trub se uskutečnilo v šesté pečetí. Sedmička je vždy tajemství. Sledujte sedmičku. To je konec. To byl příchod Páně. Nebe umlklo. Ticho. Nikdo se nepohnul. Protože to sám Ježíš řekl: „Ani andělé v nebi neví, kdy se vrátím. Ani já nevím kdy. Otec si to uložil ve své vlastní mysli.“ Jen Bůh, Duch, to ví, že já jsem to nevěděl.

Tak tedy, nebylo to zjeveno, když zazněla sedmá trouba nebo sedmý anděl... pečeť otevřena; tehdy tam v nebi bylo ticho: nebylo prozrazeno, co se stane.

78 Ale pod šestou pečetí, když byly otevřeny tyto trouby, zapamatujte si, pod ní zjišťujeme, jak Beránek předstupuje a zjevuje se na scéně. Opustil trůn milosti. Jeho dílo vykoupení bylo ukončeno.

On předstoupil, vzal tuto knihu z pravice Toho, který seděl na trůnu a čas už víc nebyl. A vzápětí se zjevil anděl z 10. kapitoly 7. verše a řekl; tento anděl sestoupil dolů a přísáhl, že už nebude více času. Ale vidíte, v této knize se nacházelo to, co bylo vykoupeno. To byla kniha vykoupení a všechno, co On vykoupil, bylo zapsáno v této knize. Vše, za co On umíral, bylo zapsáno v této knize a On nemohl opustit svůj trůn prostředníka, dokud to úplně nevykoupil. A nemohl to vykoupit na kříži, protože oni byli předurčení v Beránkově knize života. A tak tam musel zůstat, aby se přimlouval, až do ukončení díla s poslední osobou. Sláva!

79 Ale jednoho dne On odtamtud povstal a předstoupil. A kde se nacházela ta kniha? Nacházela se u vlastníka výpisu, všemohoucího Boha. A Jan se rozhlížel a plakal, protože se nenašel nikdo, kdo by byl hoden alespoň na tuto knihu pohledět, a už vůbec ne otevřít tyto pečetě a zjevit, čím bylo to skryté tajemství. Ta tajemství se nacházela v sedmi pečetích.

Když bylo těch sedm pečetí otevřeno, otevřelo to celou Bibli. Těch sedm pečetí, ona byla zapečetěna těmi sedmi tajemstvími. A v těch sedmi pečetích bylo obsaženo celistvé tajemství toho, co tam bylo, a to byla kniha vykoupení — Nový zákon. Ne Starý zákon, on pouze oznamoval Nový zákon: „Oni nemohou být dokonalí bez nás.“ (Židům 11)

Tedy, vykoupení přichází teprve tehdy, když Vykupitel zemřel. A oni se nacházeli potenciálně pod krví beránků; ne však pod krví Vykupitele — oni ještě nebyli vykoupeni, dokud nepřišel Vykupitel.

80 Všimněte si. Teď, když tento Vykupitel... Jan se rozhlížel a tam na trůnu seděl Bůh, s knihou ve své ruce, která byla zapečetěna sedmi pečetěmi a v ní se nacházel celý plán vykoupení — ten plán, který byl ztracen lidskou rasou, Adamem. A Bůh... Ona se pak vrátila, a kam? Satan se jí nemohl zmocnit; způsobil pouze to, že *Adam* o ni přišel.

Ale kam se tedy tato kniha poděla? Ona lidské rase nepatřila; ta požehnání lidské rase, která to ztratila, nepatřila. A tak ona se dostala zpět k původnímu vlastníkovi, jímž byl Bůh. A tady s ní sedí a volá na někoho, nějakého člověka, aby přišel a nárokoval si ji.

81 Jan se rozhlížel a v nebi nebyl žádný člověk, na zemi nebyl žádný člověk, nikdo, žádný anděl, nikdo nemohl vzít tu knihu a uvolnit ty pečetě; dokonce do ní ani nahlédnout. Nikdo nebyl hoden. Jan řekl, že hořce plakal. A pak k němu přistoupil anděl a řekl: „Neplač, Jane. Hle, zvítězil Lev z pokolení Judova, a On je hoden.“

A Jan se podíval na toho Lva a co uviděl? Beránka, toho zkrvaveného Beránka. Beránka, který byl zabit. Jak dlouho? Od založení tohoto světa. Beránek předstoupil, přistoupil k Tomu, jenž držel knihu ve své pravé ruce a převzal ji. Pak vešel zpět na trůn a posadil se. To je to. Bylo po tom. A kdy? Když byly

zjeveny pečetě. A když ten poslední nacházející se v... Všechno, co vykoupil; nezůstalo nic... Přišel vykoupit. Zeptáte se: „Proč je nevykoupil před čtyřiceti lety? Před dvěma tisíci lety?“

82 Jejich jména se nacházela v knize života, v tamté knize. A tak On tam musel stát, protože Božím záměrem bylo, aby je vykoupil. Jejich jména byla vložena do Beránkovy knihy života před založením světa. Beránek tam byl vložen spolu s nimi, aby byl zabit. A teď přichází ten Beránek, který byl zabit, vrací se, aby se přimlouval.

Sledujme Ho. Bude mnoho napodobování, hodně všeho možného, jenže ve skutečnosti existoval někdo, kdo měl být spasený, protože Církev byla předurčená, aby tam byla. Bez vrásky a bez poskvrny; ona tam bude. A Beránek kvůli tomu zemřel. A pak, když to poslední jméno bylo v knize vykoupeno, Beránek předstoupil a vzal tu knihu: „Já jsem Ten, který to vykonal!“

83 Andělé, cherubínové, čtyřicet starců, čtyři bytosti a všichni ostatní sundali své koruny, padli před trůnem a volali: „Ty jsi hoden.“ Jan řekl: „Všechno v nebi a na zemi jsem slyšel volat ‚amen!‘“ Oni provolávali „haleluja“ a velebili Boha.

A ten halas se vznášel vzhůru. Proč? Jejich jména se nacházela v tamté knize, aby byla zjevena, a hle, Beránek je zjevil.

84 Beránek je vykoupil a nemohl předstoupit, dokud každé jméno nebylo zjeveno, a to se stalo pod šestou pečetí, předtím než byla zlomena ta sedmá. Potom Beránek přišel pro ty, které vykoupil. On si přišel vyžádat to, co vykoupil.

On to má už rovnou tady v této knize. On ji vzal z Jeho ruky... No, On přichází, aby přijal to, co vykoupil; to je Jeho dílo, které vykonal a přichází, aby je přijal. Ó, jaký čas! Je to dokázáno. Sedmá pečeť je toho důkazem. On přichází, aby vzal knihu vykoupení.

85 Všimněte si. To muselo být poselství toho sedmého anděla, které mělo zjevit těch sedm pečetí. (Zjevení 10:7, a teď to vyhledáme.) A on uviděl sestupujícího anděla, jak postavil nohu na zemi a na moři, (to byl Kristus) s duhou kolem své hlavy. (Všimněte si Ho, nacházíme Jej ve Zjevení 1, tam je znovu s duhou kolem hlavy — podobný jaspisu a karneolu, a tak dále.)

Tady přichází a klade jednu nohu na zemi a druhou na vodě; zvedl ruku (kolem hlavy měl ještě duhu, to je smlouva. On byl andělem smlouvy a tím je Kristus, který se stal o něco menší než andělé, aby mohl trpět). Tady přichází a zvedá ruku k nebi a přísahá skrze žijícího na věky věků (toho věčného Otce Boha), že už nebude více času, když se toto stane.

Čas vypršel. Doběhl do konce. Skončil.

86 A dále Písmo říká, že při poselství sedmého pozemského anděla, toho posla na zemi, pro ten sedmý a poslední věk církve, na začátku jeho služby, když on začne tady na zemi, v tom čase by tajemství Boží těchto sedmi pečetí mělo být do té doby oznámeno. A tak teď můžeme vidět, kde jsme. Může to tak být, přátelé? Je to možné?

Všimněte si. Všechno je možné.

87 Vše, co bylo vykoupeno v této knize, On předstoupil kvůli vykoupení. Vše, co bylo vykoupeno, se nacházelo v této knize. Oni byli předurčeni před založením světa a On je přišel vykoupit. A všechno, co vykoupil, tam bylo zapsáno.

88 Chtěl bych se vás na něco zeptat. A vy, kteří posloucháte pásky, poslouchajte pozorně. Ty ohybné oči, ty škaredé hlavy — je možné, že kvůli tomu bylo toto poselství takto namířeno proti ženám tohoto moderního věku? Je možné, že toto je poslední andělské poselství? Co On řekl tam u řeky před třiatřiceti lety? „Jako Jan byl poslán...“ Vidíte? „Aby oznámil první příchod Kristův, tvé poselství oznámí ten druhý příchod.“

Hle, co to způsobilo na celém světě. V tom případě příchod musí být blízko. Sledujte, co se teď děje. A proč? Škrábal jsem se na hlavě, převaloval v posteli, procházel se sem a tam po *pokoji*. „Co se to s tebou děje?“

89 Před několika dny jsem se zeptal dvou mužů, se kterými jsem cestoval — jednou jsem se na to zeptal bratra Jacka Moora (všichni určitě znáte Jacka Moora, chystám se za ním do Shreveportu), řekl jsem: „Bratře Jacku, jsi mým nejbližším přítelem, kterého mám tady na zemi.“ A ještě předtím, než jsem se ho na to zeptal, jsem se zeptal své manželky. Jestli někdo z vás ví o mých špatných stránkách a podobně, je to moje žena. Je to vzácná osoba. A jednou jsem jí řekl: „Miláčku, já, jako tvůj manžel, jsem také kazatel Evangelia. Nechci dělat hanbu té, kterou miluji. Nerad bych tě tím ranil. Nerad bych na tebe přivedl nějakou hanbu. Chraň Bůh, abych někdy udělal něco, co by tě ranilo, a dokážeš si představit, o co více by to ranilo Boha. Ó, jak já Ho miluji. Ty jsi moje manželka. On je můj Spasitel a Bůh. Chtěl bych ti postavit otázku. Nemusíš mě šetřit, řekni mi to narovinu.“

Řekl jsem: „Studoval jsem tolik...“

90 A přemýšlel jsem o tom... Mám takovou povahu... Jsem takovým zvláštním podivínem. Vím o tom. Všichni se ptají: „Co je to za člověka?“

Můžete tedy vidět, že člověk není schopen se utvářet sám. Jste tím, čím z Boží milosti jste. A zeptal jsem se: „Přišel jsem snad o rozum? Přece víš, když jsem tak trochu...“ Řekl jsem: „Proč já neustále odsuzuju tyto ženy, když je mám přece rád?“ Říkají mi, že nemám rád ženy. Prostě nemám rád... zkrátka nemám rád ženy. To není pravda. Mám ženy rád. Ale myslím tím mé sestry.

Ale když vidím, že děláte něco špatného, nebudu vás přitom plácát po zádech; rovnou vám to řeknu. Příliš vás miluji, než abych něco takového dělal. A někteří muži, kteří to takhle dělají, to se jedná o jiný druh lásky. Miluji vás, protože miluji to, čím jste. Vy jste pomocnice syna Božího a jste jeho částí. A já vás miluji, protože jste byly stvořeny na podobenství člověka a člověk byl stvořen na podobenství Boží. A proto jste spolu jedno v Kristu.

A to je důvod, proč vás miluji. S ničím jiným to nejde srovnat, Bůh to ví. Celý svůj život — je to tak. Miluji vás. Proč bych měl stát a neustále... když oni říkají: „Pokud se chystáte jít na kázání bratra Branhama, řekněte všem ženám, aby si jinak učesaly vlasy. Aby si daly na hlavu klobouk nebo něco takového, protože on bude okamžitě hřímat ohledně krátkých vlasů; a neličte se, a podobně.“

Podívejte, co oni dělají: „Ó, on bude

91 o někom mluvit.“ On řekl: „Proč jsi ty...“ Pověděl: „Lidé věří, že jsi prorok. Proč ty ženy neučíš, jak mají přijmout větší duchovní dary a podobně, než to, že se je pořád snažíš poučovat o takových malichernostech.“

Namítl jsem: „Jestli se nechtějí naučit abecedu, jak se mohou naučit algebru?“

Musíte to dělat popořádku. A čím víc to kážu, tím je to horší. Pak říkáte: „Proč s tím neskončíš?“

Ne, pánové. Musí být slyšet hlas, svědek proti tomu. Jeden z největších mužů ve službě v současnosti na mě nedávno položil ruku a řekl: „Bratře Branhame, když dovolíš, budu se za tebe modlit, aby to Bůh z tvého srdce vzal, abys ohledně těchto věcí dal těm ženám pokoj.“

Namítl jsem: „Člověče, a ty tomu takhle věříš? Ty jsi kazatel svatosti?“

Řekl: „Samozřejmě, že tomu nevěřím, jenomže to je na...“ Řekl jsem: „Ne.“

Namítl: „To je starost pastorů.“

Řekl jsem: „Jenže oni to nedělají,

92 a někdo to dělat musí!“ Řeku musíme přebrodit. A kůži musíme stáhnout. Nerad to dělám. Bůh ví, že to nerad dělám! Mnohé z těchto žen obstarávají jídlo pro mé děti a téměř by za mě zaplatili svým životem.

Myslíte si, že milost Boží rozlita skrze Ducha svatého, myslíte si, že bych zůstal potichu, když vidím ty ubohé lidi, jak se noří do věčnosti bez naděje, pokud proti tomu někdo nepozvedne svůj hlas? Tady nejde o nějaké chytračení, ale duch toho národa, duch této církve — ne Duch Kristův, ale duch církve (denominace) dostal tyto ženy do takového zmatku a já jsem tím jediným, který proti tomu zvedá hlas: „Vyjděte z toho! Utíkejte od této špíny!“

Nedovolte ďáblu, aby s vámi prováděl takové věci. Je to špatné! A vy, Sbory Boží, dovolujete svým ženám stříhat si vlasy, ale zakazujete jim se líčit. V podstatě v Písmu není žádné místo proti líčení, ale je proti stříhání vlasů. Ona není dokonce způsobilá před Bohem se modlit, říká Bible. Její muž má právo se s ní rozvést a opustit ji. Ona se před tímto světem prezentuje jako necudná žena. Říká to Bible.

Zneuctívá svého vlastního muže, když to dělá. To je přesně to, co říká Bible.

93 Ale žena, která se líčí — v Bibli nacházíme ženu, která to dělala, jen jednu. Byla to Jezábel. Ona to dělala. Jediná osoba v Bibli, která se líčila, byla Jezábel. A Bůh ji hodil k sežrání divokým psům. Ona se zneuctila, a dokonce... Všechno, co s Jezábel souvisí, je opovržením hodné! Neměly byste to dělat. Nedělejte to. Co vás vede k tomu, že to děláte? Je to ďábelský duch!

Vy si to ani neuvědomujete, já vím, že ne. Jste velice dobří lidé. Jste dobří. Potřásáte mou rukou, mluvíte se mnou

94 a já vás miluji. To je pravda. Ale pokud já něco takového uvidím, copak bych nebyl pokrytec? Pavel řekl: „Neopomněl jsem vám oznámit veškerou Boží vůli.“

Ať krev žádné ženy ani žádného muže nebude nalezena onoho dne na mých rukou. Řekl jsem vám

pravdu. Nerad jsem to dělal — a to ne z nenávisti, jinak bych nerad dělal to, co mi Bůh říká, ale já vás miluji. Nechci vás ranit, ale co mám dělat? Avšak čistá Božská láska vás bude k tomu pudit.

Ježíš se dokonce modlil, aby se mohl vyhnout kříži: „Jestli je to možné, Otče, ať mě ten kalich mine,“ řekl, „avšak ne má vůle, ale Tvá...“

95 Budu muset být tím člověkem, který to řekne? Mám vzít tyto vzácné ženy, které jsou tak milé, a podobně, a prostě je postavit na pranýř? Musím snad...? Mám snad vzít své bratry kazatele, postavit se a povědět jim, že milují peníze a denominace víc než Boha? Ach, já a mým bratrům, kteří mě objímají...! Ó, copak to musím dělat?

Ó, Bože, nenuť mne, abych to dělal: „Ale já jsem vám neopomněl oznámit veškerou Boží vůli.“ Je to ryzí láska, která mě k tomu pudí.

96 Je to důvod, proč se toto poselství ubírá tímto směrem? Není to nikde jinde na světě, že ne? Kde to je? Dobře. Oni se bojí, ale toto je neohrožené. Přesně tak. Bůh jedná vždy takovým způsobem.

Dobře. Je to proto, že ženy byly tímto poselstvím tak kárány? Aniž bych věděl... To nebylo zjeveno. Bylo mi to ukázáno. Ale přišlo to ke mně teprve před několika dny. Podívejte se sem. Dobře. Jenže to určitě pasuje do této služby.

97 No, moment. Byla už někdy v minulosti taková doba, která by byla světem žen? Ano! Na základě historie to bylo za dnů Eliáše a byla tam žena, která se jmenovala Jezábel. A ona vládla nad Boží církví a Bible říká, že ona tady bude znovu v těch posledních dnech — její duch, skrze církev, organizaci. A ona bude nevěstkou a všechny jiné církve spolu s ní budou prostitutky zrovna tak jako ona. Souhlasí to?

Zjevení 17 říká: „Ona je nevěstkou a matkou smilnic.“ Nemůžou to být tedy muži; jsou to ženy. A ony byly všechny zaživa uvrženy do ohnivého jezera a spáleny. Souhlasí to? Je to tak.

98 Všimněte si, že když se Jezábel ukázala na scéně, byl tam muž, který se proti tomu postavil. Bůh přivedl muže — dokonce ani nevíme, odkud byl. Jeho služba neměla žádný původ, nebyl nikdy knězem nebo něčím takovým. Vystoupil jako starý neotesaný zálesák, který se jmenoval Eliáš a přiložil sekeru ke kořeni stromů, a oni ho nenáviděli. A nejen to, ale také celé jeho shromáždění ho nenávidělo. A nastal takový čas, že si myslel, že zůstal sám.

Pán řekl: „Ne, ponechal jsem si 7 000, kteří jsou s tebou.“

To byla ta vyvolená skupina. Vždy existuje taková skupina. Řekl mu: „Eliáši, neboj se! Víím, že si myslíš, že jsi už vyřízený, protože tyto denominace tě vyhnaly na vrchol této hory, ale“ řekl, „ponechal jsem si 7 000 těch, kteří věří tomu, co ty kážeš. Oni jsou moji.“

99 A po uplynutí jeho dnů to převzal Řím a nastal znovu čas, který byl světem žen. Všude sama dámská móda. Jak ony vycházejí v těch malých kloboučích a podobně; a Bůh vzbudil dalšího s tímtež Duchem na něm — s Duchem Eliáše. Souhlasí to?

A on řekl: „Sekera je již přiložena ke kořeni stromů.“

A byla tam taková divoženka, která se vdala za svého... Opustila svého muže a vdala se za jeho bratra Heroda. Herodiada, zmalovaná cirkusačka tamtěch dnů. Ona tancovala a učila tancovat svou dceru. Měla dceru po svém prvním manželovi. Současný pěstoun nebyl jejím otcem, ale Herodovým bratrem — a měl dceru s touto ženou. A ona ji učila tancovat a stala se opravdovou striptérkou, tak jako její matka; a myslela si, že se může čtyřikrát nebo pětkrát vdát a dělat si, co se jí zamane.

100 A jednou tam přišel Herodes. A vzpomínáte si, oni všichni byli Židé. Byli to lidé z církve.

A tady přichází Herodes do svého shromáždění, aby si poslechl toho proroka, o kterém lidé věřili, že byl prorok. A on přišel rovnou k nim, podíval se jim přímo do očí a řekl: „Je nezákonné, abys ji měl.“ A to způsobilo, že ona vybuchla!

No, každý jiný normální člověk by řekl: „Jak se máš Herodiado? Jsme opravdu rádi, že tě dnes můžeme přivítat v našem shromáždění.“ Ovšem u Jana to tak nebylo!

Ježíš řekl: „Na co jste se tedy přišli podívat,“ když se přišli podívat na Jana, „přišli jste se podívat na někoho, kdo je vyšňořený jako kněz?“

Ne, taková líbají nemluvnata a pohřbívají mrtvé.

On řekl: „Na co jste se přišli podívat? Na třtinu klátící se větrem?“

Oni říkají: „Pojď sem, Jane. My ti zaplatíme víc, jestli pro nás budeš kázat. My jsme největší organizací!“

S Janem to tak nebylo. Ne, on se na takové věci nedíval. Řekl: „Na co jste se přišli podívat, když jste přišli, abyste si poslechli Jana? Na proroka?“ On řekl: „Říkám vám: víc než proroka, pokud to můžete přijmout. To je ten, o jehož příchodu řekl prorok: ‚Aj, já posílám anděla svého před mou tváří a on připraví cestu Páně.‘“

On byl andělem smlouvy. Řekl: „Mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nebyl nikdo větší než on.“

101 A to je ten druh muže, kterého Bůh vzbudil pro tamten den, Eliáše — zálesáka. Stejně tak Jan. Vidíte? Na Janovi spočíval duch Eliáše. A on říká, že když znovu přijde den ženy, že ten duch povstane znovu; před příchodem Páně, když ta země má shořet, spravedliví budou šlapat po popelu bezbožníků, budou jako popel pod jejich nohama. On to pro tyto dny znovu zaslíbil.

Všimněte si, Duch svatý to zaslíbil. A hodí se to na ten čas, v němž žijeme.

102 Musí tedy někdo povstat. To musí nastat. Protože to je „Tak praví Pán“. Je to Malachiáš 4. kapitola.

To je přesně to, co On řekl, že bude znamením těsně před příchodem toho velikého a hrozného dne Páně: „Pošlu vám Eliáše.“ A co on udělá? Obrátí srdce dětí zpět k nauce otců. Zpět do Bible. Od těchto denominačních rozdílů je navrátí zpět k Bibli — zpět k Bohu. Hledte, On to udělá.

Všimněte si, v jak veliké době žijeme.

103 Tito proroci za svých dnů kárali moderní ženy a oba za to zaplatili svými životy. Historie dokazuje, že každý z těchto časů byl světem žen, kdy vládly ženy.

104 A co dnešek? Jednoho dne budeme mít prezidentku. Vypadá to, že už k tomu asi došlo. Ve skutečnosti je prezidentem ona. On je jen figurkou.

Přednedávnem se jí v jednom národě dostalo od lidí tolik chvály a všeho možného, že sám prezident se nechal slyšet: „Já jsem její muž.“ Prezident Spojených států! Ona zavádí módu a ženy jdou za tím. Přesně tak jako Jezábel.

Určitě jste slyšeli mé kázání na téma *Náboženství Jezábel*. Znáte ho. Vidíte, kde se nacházíme? Sledujete, co se tady ve městě před týdnem nebo před dvěma přihodilo? Jeden luteránský kazatel pozval katolického kněze od Svatého srdce, aby přišel a kázal u něj, a on to udělal; a luteránský kazatel šel k tomu katolickému knězi a kázal u něj.

105 Církevní koncil, který právě teď zasedá v Římě... Ten okružní dopis mého dobrého přítele, Davida DuPlessise, když jsme spolu seděli a já jsem se mu stěžoval; bylo to přednedávnem ve Fourteen Mile Creek, aniž bych si uvědomoval, že to právě on postrčil církev zpátky do Babylonu. Vždyť přece všichni říkají: „Ó, všechny církve teď budou jedno.“

Ano, vím o tom. Přesně tak, jak to mám zapsáno ve své knize proroctví z roku 1933, že se to stane. No jistě, neuvědomujete si, že je spolu sjednocuje satan? Říká to Bible. Ještě okamžik — ještě chvíli a jakmile se stanou jedno, pak s tím, co je mezidenominační, bude skoncováno. To bude vaše znamení šelmy. Je to tak.

106 Nemám ale čas, abych se vůbec do toho pouštěl.

Je už tři čtvrtě na dvanáct. Rád bych to skončil. Pochopte, oč se tu jedná. Předkládám tady místa Písma, podle nichž máte možnost spatřit místo, v němž se nacházíme. A potom během několika málo minut bychom chtěli skončit.

107 Nuže, všimněte si, co se dělo. Ti proroci kárali tyto ženy za svých dnů a byli nazýváni „nenávisťníci žen“. Je to tak. Dokazuje to rovněž historie. No, jen chvíli počkejte. Ti z vás, kteří si poznamenávají místa Písma, si můžete poznamenat 1. Timoteovi 5:6. Bible říká: „Žena, která žije ve světských rozkoších...“ (To nemohou být Boží rozkoše, a tak to musí být...) „Žena, která žije v rozkoších, je zaživa mrtvá.“

Hle, co řekl prorok, svatý Pavel. Žena, která žije v tomto světském stavu, je už zaživa mrtvá. Pokud zavrhne milost, může překročit dělicí čáru, odkud už pro ni není další možnost návratu. A co si pak počne s těma nalíčenýma očima a ostříhanými vlasy? Je na druhé straně této *hraniční* čáry, bez možnosti návratu a musí tady být služba, která jí to řekne. Ale zapamatujte si, v tom čase je už pozdě. Je už po všem. Bude ji to pronásledovat!

108 Bude tady služba, v níž se budou projevovat velké zázraky (jak řekl Joel), ale už nebude času vykoupení. On už pominul. Beránek už vzal svou knihu a počet Jeho vykoupených je uzavřen [Poznámka 1: Respektive čas vykoupení pominul]. Jako Ježíš nejdříve kázal a byl odvržen a pak odešel a sužoval ty, kteří tam byli — kázal těm, kteří se nacházeli ve vězení a nemohli činit pokání — nebyl už čas spasení.

Ta stejná služba se bude opakovat. A co jestli to bude to třetí tažení, pro věčně ztracené? A co

jestli to už je tady? Doufám, že ještě ne. Ale co jestli ano? Zamyslete se nad tím na okamžik. Co jestli ano? Nedej, Bože, já mám ještě děti. Ale vypadá to, že je to velice blízko.

Proč ke mně přišlo to vidění, když jsem byl ještě dítě? A proč jsem o tom nikdy neuvažoval? A proč na mě přišlo nedávno v tom pokoji to vytržení? Říkám: „Tady to je.“ Je to přímo uprostřed těch „ach, ach“, zatracených duší. A Ježíš jim kázal, vydával svědectví, jenže ony se nikdy nekály. A čím více jsem kázal, tím horší se stávaly. Není již pokání. Není už pro ně místo *pokání*.

109 Beránek vzal svou knihu, když ta sedmá pečeť — byla téměř hotová k otevření — ta šestá pečeť. Zapamatujte si, On před námi tu sedmou pečeť skryl. Nedovolil to. Když tam ten anděl stával den za dnem a mluvil o tom; ale když pak přišla řada na tuto, on to nedovolil. Řekl: „Tam v nebi zavládlo ticho.“

Nikdo to nevěděl. To byl příchod Páně. „Ó,“ řeknete, „to není možné.“

Doufám, že ne. Ale chtěli bychom se posunout ještě o kousek dál. Mám tady něco poznamenáno.

V pořádku.

110 Zapamatujte si: „Ta, která žije ve světských rozkoších,“ (ve věcech toho světa a podle toho jedná. Může klidně chodit do kostela a chovat se jako svatá. To s tím nemá nic společného), „ale ona je mrtvá zaživa.“

Podívejte, co pro ni udělaly denominace. Ony z ní udělaly manipulanku svatého Slova, což je v rozporu s Biblií. Udělaly z ní kazatelku, což je v Písmu zakázáno. Dokonce ji ustanovily v této zemi vládcem, starostou, guvernérem a vším možným a také kazatelem v domě Božím, zatímco se provinila každým hříchem, který byl kdy spáchán. Ona je jeho příčinou. Nemluvím teď o těch spravedlivých... Ona se provinila.

To je ta, která způsobila každé slepě narozené dítě. Ona je tou, která způsobila kopání každého hrobu. Ona je tou, která zapříčinila každý hřích, nemoc a zármutek. Nemůže zahoukat žádná sanitka, aniž by to nezpůsobila žena. Žádný zločin nemohl být spáchán, žádný hřích, žádná smrt, žádný zármutek, žádné utrpení, za vším stojí žena. A Bůh jí nedovoluje postavit se za kazatelnu a kázat, a ony to přesto dělají.

Denominace — vidíte, kam to dospělo?

111 Stala se bohyní. To je ďábel při svém řemesle! Vždyť katolíci z těch žen dělají bohy a modlí se k nim. Je to tak. Bohyně Marie, a tak dále. A slyšel jsem, jak v Ekumenické radě prohlásili, že se budou trochu víc modlit k Ježíši, pokud by to pomohlo protestantům, aby se k nim vrátili! Ó, to je jen stále ta cukrová poleva, o níž mluví... To je stále ten starý ďábel.

Bible říká, že on přiměje všechny přijmout znamení na své čelo; ty, jejichž jména nejsou zapsána v Beránkově knize života. Teď mluvím k předurčené Církvi — ne k těm tam venku. Ne. On si z každé skupiny vytáhne své předurčené a pro ty si v každém věku přijde.

112 A tady ona stojí. Zde je.

A tak ona — ona káže Slovo, kšeftuje se Slovem, stala se bohyní a původcem každého hříchu. Bible říká: „Nedovoluji ženám vyučovat nebo si nárokovat nějakou autoritu.“ Měla by být v poslušnosti, jak rovněž říká Zákon. Vidíte, to nemůžete dělat. Jenže oni z ní udělali vládce země, starostu, guvernéra a brzy bude i prezidentem. Jistě. Tady to máte. Tam to směřuje. A dělají to lidé, protože se nestarají o toto Slovo. Oni to ani nikdy neuvidí.

Podívejte se na ty Židy, kteří tam stáli — učenci, znamenití lidé. A Ježíš řekl: „Vy jste z vašeho otce ďábla.“

113 Co kdybych Ho teď před vás přivedl k soudnímu přelíčení. Podrobme Ho na chvíli přelíčení; Bůh mi to odpusť, že se teď proti Němu postavím; ale jen na okamžik, abych vám něco předvedl. Co kdybyste řekli: „Dobře, sláva Bohu, mluvil jsem v jazycích! Haleluja! Víím, že to mám. Bůh buď požehlán. Ano!“

Hm, dokázali jste to. Zapamatujte si, ti lidé v Izraeli, Bible říká, že potom, co vyvolal tyto lidi a zachránil je z Egypta, následně je zničil, protože nenásledovali poselství. Jedli manu z nebe. Jedli manu, kterou Bůh posílal a ona padala na zem, aby měli co jíst a oni stáli v přítomnosti posla a viděli Ohnivý sloup a slyšeli Boží hlas a viděli, jak to bylo potvrzeno. Jenomže chtěli věřit Chorému — „Může existovat současně víc svatých mužů. Může být to nebo tamto. My jsme také svatí. Můžeme to všechno také dělat. Všichni lidé jsou svatí.“

Bůh řekl: „Oddělte se od nich. Opusťte je!“

Mojžíš řekl: „Ať všichni, kteří jsou na Hospodinově straně, přistoupí ke mně,“ a On jednoduše otevřel zem a země je pohltila.

114 A byli to dobří lidé. Opravdu, byli to znamenití lidé. Ano, pánové, jenže to nepostačilo: „Ne všichni, kteří říkají: ‚Pane, Pane‘, ale ti, kteří konají vůli mého Otce.“

Ne ten, kdo začne, ale ten, který vytrvá do konce. Na té cestě neexistují žádné zkratky, na konci závodu budete diskvalifikováni. Žádné zkratky. Musíte jít cestou Písma. Jestliže ono říká: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít ve jménu Ježíše Krista a obdržíte Ducha svatého,“ pak neexistuje žádná zkratka: podání ruky, připojení se k církvi nebo k denominaci, tak jak to děláte.

Pokud neumřete sami sobě a nenarodíte se z Ducha Božího, jste ztraceni. A to je konec. Neexistují žádné zkratky. Říkáte: „Ó, já patřím k církvi.“ Já vím. To je v pořádku. „Moje maminka...“ Vůbec o tom nepochybuji, ale jste to vy, k níž mluvím. Vy musíte přijít touto cestou, protože zkratky neexistují. U soudu budete diskvalifikováni. Musíte přijít touto jedinou cestou. Existuje pouze jediná cesta a Kristus je tou cestou. Kristus je Slovem, které žije ve vás a které potvrzuje všechno, co On zaslíbil na daný čas. Chápete? V pořádku.

Všimněte si teď,

115 někteří říkají: „Tito lidé jsou dobří.“ Jistě. Já neříkám, že to nejsou dobří lidé. Já neříkám, že svatá Cecílie a všechny ty ostatní nebyly dobré ženy. Stejně tak moje maminka. Jenže já se k ní zcela určitě nemodlím. Opravdu ne! Viděl jsem opravdu hodně dobrých lidí. Ale to nejsou bohyně — to jsou ženy. Člověk... Je pouze jeden prostředník mezi Bohem a člověkem.

A proč, proč tento muž z letničního světa — ten oběžník, který bratr DuPlessis, náš vzácný bratr, zveřejnil — ten oběžník... Možná ho někteří z vás mají. On seděl na Ekumenickém koncilu vedle samotného papeže a nechal se slyšet, že to bylo velice duchovní. Tady se jedná o duchovní rozpoznání, je to tak? „Ó, Duch Páně tam byl — velice duchovní!“

Tady to máte. A proč?

116 Protože se naskytla příležitost ke sjednocení protestantů a tamtoho dohromady, za co jsme po celá leta bojovali; ale Bible to popírá, a říká nám, že se to stane. Jeden z našich největších vůdců tam vystoupil a řekl: „To je v pořádku. To je to, co děláme.“ A celá protestantská církev se na to dala nachtat.

A pokud se podíváte, je to přesně „Tak praví Pán...“ Nejdříve o tom mluví Slovo, potom to řekl Duch Páně; v roce 1933, který sdělil všechny ty ostatní věci o národech, které půjdou do války a jak budou vypadat ty stroje a všechno ostatní, o čem řekl, a co se všechno má naplnit až do konce. A tady to máme. To nikdy neselhalo. Můžeme jasně vidět, jak se to formuje.

117 Vzpomínáte si před nedávnem na mé kázání o náboženství Jezábel? Vzpomeňte si, jak Elizeus šel onoho rána cestou, aby jim řekl... Kázal jsem o tom. A jak jsem předpověděl, že nastane čas, kdy ta Ekumenická rada se nakonec stane znamením šelmy, protože dojde ke sjednocení se šelmou. A to se děje v mé době. Mohl jsem se dočkat toho, že to vidím. A tady se na to protestanti celými miliony dávají nachtat. Proč? Oni to čekali. Jsou slepí!

Ježíš těmto farizeům řekl: „Vy slepí vůdcové slepých. Povede-li slepý slepého,“ řekl, „copak oba nepadnou do jámy?“ A tam právě spadli. Jak jsem kdy mohl věřit, že muž, který stál se mnou a hovořil se mnou, se tam mohl posadit a utrousit takovou poznámku? Vidíte. Je to skryté před očima moudrých a rozumných a zjeveno nemluvňatům, která se mohou poučit.

118 Víím, že mě to jednou bude stát život. Je to tak. To se stane, ale tady je ta pravda oznámena.

První, kdo zemřel
pro ten plán Ducha svatého,
byl Jan Křtitel; (ale on necouvl)
zemřel jako muž.
Pak přišel Pán Ježíš,
Jeho ukřižovali;
kázal, že Duch
zachrání lidi od hříchu. (Souhlasí to?)

A pak ukamenovali Štěpána,
který kázal proti hříchu.
On je tak rozhněval,
že mu rozdrtili hlavu.
Ale on zemřel v Duchu
a odevzdal ducha
a byl připojen k jiným,
k tomu živému zástupu.

A přišli Petr a Pavel
a apoštol Jan,
kteří vydali své životy,
aby Evangelium zazářilo. (Co oni udělali?)
Smíchali svou krev
s krví dávných proroků,
aby Boží pravda
mohla být počestně pověděna.

Duše pod oltářem
volají: „Jak dlouho,
kdy Pán potrestá vše,
co je špatné?“
Ale bude jich ještě více,
jejichž krev bude prolita (jistě, to je pravda)
pro to Evangelium Ducha svatého
a jeho karmínový proud.

Evangelium otéká krví. (Ó, ano! Jednou mne to potká, ale čekám na tu hodinu, kdy to skončí.)

119 Jedna sestra měla sen. Poslala mi ho. Řekla: „Viděla jsem je — tuto církev, která hledala způsob — chystala se mě zabít, a to tajně. Jednou, když budu chtít vystoupit ze svého auta a vejít *do domu*, budou po mě střílet, ale“ řekla, „pak Duch řekl: ‚Teď ještě ne, ale stane se to později.‘“

Chraň Bůh, abych v čemkoliv udělal kompromis. Nechci znát nic kromě Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. Žijeme ve strašném čase. Způsobil to hřích. Ano, oni ukamenovali Štěpána, stáli Jana — udělala to ona. Nevím, jak to dopadne s našimi, ale jednoho dne to bude.

V pořádku. Všimněte si.

120 V evangeliu svatého Jana (pokud chcete vědět to místo Písma), v evangeliu svatého Jana 6:49 je napsáno, jak jedli manu a Ježíš řekl: „Všichni jsou mrtví.“ Řeknete: „Dobře, moje sestro, jenomže já jsem viděl tuto ženu tancovat v Duchu.“

Ó, ano. Hm. Viděl jsem, jak to dělají. Viděl jsem, jak mluví v jazycích. Viděl jsem jak ona...

Ano. Ježíš řekl: „Mnozí v ten den ke mně přijdou a řeknou: ‚Dělal jsem všechny tyto věci.‘“ Oni jedli manu na poušti a Ježíš řekl: „A všichni z nich jsou věčně odděleni.“ Jsou mrtví. To znamená, že na věky propadli. Zahynuli rovnou tam na poušti.

121 Jen si vzpomeňte na 6. kapitolu k Židům: Ti, kteří jednou poznali pravdu a odmítli v ní chodit, není pro ně více pokání. Vidíte, jsou to okrajově vě... Když je nějaké osobě předložena pravda naposledy a ona ji odmítne přijmout (podle této epištoly k Židům) nezůstává již v tomto světě nic, co by je mohlo spasit.

Je s nimi konec. Už není pokání, už není vykoupení, už pro ně nic nezůstalo. Jsou věčně odděleni. Říká to Bible. „Strašné očekávání a pálivost ohně, který pozře protivníky.“ A když je jim předkládána pravda Evangelia a je také skrz na skrz potvrzena, a oni se odvrátí a vzdalují se od ní, pak je s nimi konec. A tím to hasne. Je to hrozné, ale musím to říci na rovinu.

Vzpomeňte si na anděly, kteří nezachovali své postavení, oni byli zanecháni ve vězení v temnosti, v níž se pohybuje dnešní svět, v tom samém vězení, v němž není pokání.

122 Vzpomeňte si, jak jsem před několika lety řekl, potom co jsem se vrátil z Chicaga: „Bud' to Amerika v tomto roce přijme nebo to nepřijme vůbec.“ Vidíte, kam ona došla. No, pozastavuji se nad tím, zda to nemůže být třetí tažení? Ó, Bože, ať je to od toho vzdáleno. Copak je to účel třetího tažení? Je to možné? Ó, přemýšlejte o tom, přátelé, zamyslete se nad tím. Nerad o tom... Ježíš řekl: „Že tento druh pokrytectví...“ (Pokud si to chcete poznamenat, je to Matouš 23:7.) Mám to tady. Přečteme si to? Ale můžete to vidět: „Vy slepí farizeové.“

123 Máte ještě pár minut čas? Nalistujme si to tedy, když už jsem se o tom zmínil, abychom si to přečetli. Je tady něco, co bych rád přečetl předtím... Možná něco jiného zkrátím, ale vezměme si toto, jen minutku. Matouš 23, jen na okamžik. Dobře. Budeme číst od 27. verše. Poslouchejme tedy. A pokud budete chtít, můžete si to přečíst celé, až přijdete domů. Jen na chvíli. No, sledujte. Matouš 23 a začneme 27. veršem:

Běda vám, zákoníci... [no, vězte, to jsou svatí muži, ke kterým On mluví.] Běda vám, zákoníci a farizeové, vy pokrytci, protože se podobáte obilným hrobům [to jsou mrtví lidé],

kteří zvenčí vypadají opravdu krásně, ale uvnitř jsou plné mrtvých kostí a veškeré nečistoty. [Pokrytectví a závisti a sváry v jejich středu a navenek: „Jsem doktor ten a ten.“]

Tak se i vy zvenčí zdáte lidem opravdu spravedliví, [podívejme na ten Eukumenický koncil a letniční, kteří tam sedí] ale uvnitř jste plní pokrytectví a nepravosti. [Čím je nepravost? Něčím, o čem víte, že je správné a zanedbáváte to. Ježíš řekl — nuže, pozorujme, proti kterému pokolení to On směřuje.]

Běda vám zákoníci a farizeové, vy pokrytci, že stavíte hroby prorokům, ozdobujete náhrobky spravedlivých [Vidíte? Ó, těch proroků.]

a říkáte: ‚Kdybychom žili za dnů našich otců, neúčastnili bychom se s nimi prolévání krve proroků.‘ [Uvěřili bychom Slovu Páně, kdybychom tehdy žili. Sledujte to.]

Tím svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kdo vraždili proroky.

Naplňte tedy míru svých otců! [A to se právě děje. Nuže, sledujete, co On tady říká?]

Vy hadi, plemeno zmijí, jak byste unikli odsouzení do pekla?

124 Jak byste mohli? Nyní On mluví ke kazatelům. To je pravda — svatým mužům. Jak můžete obstát, když víte, že Bible předpovídá a říká těm lidem, aby to nedělali, a vy se postavíte a uděláte kompromis, pro nějakých pár ubohých a páchnoucích krejcarů? Nebo za trochu popularity, nebo že vás někdo poplácá po zádech a osloví vás „doktore“?

Jak můžete pak říci, že tyto lidi milujete? Toto kázání je nahráváno na pásek. Jak můžete říci, že tyto lidi milujete, a dovolujete, aby se takové věci děly? Vy farizeové, vy slepci, vy hadi, vy plemeno zmijí, jak uniknete pekelnému zatracení, když...? Jak může nějaký dnešní člověk, který ví, že tyto věci jsou špatné, tam stát a mít snahu udržet své shromáždění pohromadě a usilovat, aby se jeho denominace rozvíjela a opomene tyto věci svým mužům a ženám povědět? Jak uniknete hněvu pekla, které pro vás bylo připraveno? Jak mu uniknete? Poslyšte, poslyšte tady. Co to potom bude?

Pohledte, [34. verš] já k vám proto posílám proroky, [To je budoucí čas. To je návrat vás farizeů.]... mudrce... a učitele Písma, a vy některé z nich zabijete a ukřížujete, a některé z nich budete bičovat ve svých shromážděních a budete je pronásledovat od města k městu.

125 On předpověděl, že pošle tyto proroky se Slovem Páně. A co oni budou dělat? Totéž, co udělali jejich otcové, protože takoví jsou. Duch nelže. A lidé, kteří jsou tím posedlí, zemřou, ale duchové nezemřou. On řekl: „Vy jste těmi dětmi; to jste vy.“ A všimněte si, jak ty věci probíhají.

126 Jak se tam postavil svatý Pavel (věříte, že byl prorokem?) a odsoudil ženy za to, že si stříhají vlasy; odsoudil jejich organizace; oznámil, že každý člověk, který není pokřtěn ve jménu Ježíše Krista, musí přijít a dát se znovu pokřtít. Je to tak.

A dnes dělají kompromisy a všude kolem dokola si to zpřijemňují. Prostě nejsou schopni nic jiného udělat. Je to ubohost. Jestli ten čas už skončil, pak mohou říci: oni byli slepí a předurčení k tomu, aby byli slepí. Bože, buď milostiv. Oni to nemohli vidět. Ježíš řekl: „Jste slepí. Vy slepí zákoníci a farizeové. Vy pokrytci. Vy čtete to stejné Slovo, které četli všichni ostatní a přicházíte sem a odsuzujete mne. Já jsem přesně tím, co říká Slovo, že tím to bude v těchto dnech. Já jsem měl být poslem pro tento den. Já jsem Mesiáš,” pověděl v tolika slovech, „já jsem Mesiáš, nedokázal jsem to snad? Pokud jsem nedělal to, co je o mě napsáno, pak mě můžete odsuzovat. Vy slepí farizeové, vedete své lidi rovnou do takovéto věci a posíláte celou tuto chásku...” Řekl: „Dobře, slepí vůdcové slepých.” Řekl: „Vy jste...”

127 Říkáte: „Ó, kdybych žil za doby svatého Pavla, já bych se za svatého Pavla postavil.”

Vy pokrytci! Proč se tedy nepostavíte za jeho učení? Tehdy byste udělali totéž, co děláte teď, protože jste dětmi vašich otců, vašich organizovaných otců, farizeů, saduceů, těch licoměrných... Je to tak. Říkám vám to v této hodině, v níž žijeme; zamýšlím se nad tím, jestli by to mohlo být třetí tažení. Ještě okamžik. Ježíš řekl: „Toto pokolení čeká přísnější rozsudek.”

Copak to není hrozné?

128 Tak jako jednou jeden velký Američan, když se nepřítel připravoval zabrat jejich zemi, byl tady muž, který o půlnoci vyskočil na svého koně, projížděl cestou a křičel: „Blíží se nepřítel!” Byl to Paul Revere. Já jsem také Američan, já také jedu v této půlnocní hodině a neříkám: „Blíží se nepřítel,” ale, „on je tady.” Ne, že přichází, ale je už tady, on zvítězil. A bojím se, že už je pozdě. On zvítězil — v této půlnocní hodině!

129 Vzpomeňte si, co bylo v Tucsonu — těch sedm andělů a jaké bylo jejich poselství? — ukončení Božího tajemství. A hned potom, když jsem sestupoval z horského hřbetu... Všichni jste o těch horách

slyšeli. Všimněte si: bratr Fred odtamtud přinesl nějaké snímky a bratr Tom a já máme také nějaké snímky — nějaké filmy a podobně. (A chceme to tady jednou ukázat. Ukázat vám, kde to přesně bylo.)

Všichni to vyprávění znáte. Sledujte — tyto tři vrcholy. On řekl: „To je tvoje první, druhé a třetí...”

130 A bratr Fred pořídil výjimečný snímek tohoto místa, když tam projížděl se sestrou Martou. Zvedly se oblaky způsobené vlhkostí země a zastínily všechny ostatní vrcholy a ukázaly pouze ta tři tažení. Jeden tady, jeden tady a jeden tady. Těch sedm...

131 Sledujte.

První tři; tři to je dokonalost. To je, když byla poslána tato služba. Druhé tažení bylo rozpoznáním, duchem proroctví. První bylo uzdravení nemocných. Druhé bylo proroctvím, které bylo posláno — rozpoznání tajemství myšlenek, když se samotné Slovo projevuje, což samo o sobě znamená milost. Ale pamatujte, ta sedmá, to je konec. Může to znamenat to třetí tažení? Pak je se vším konec. Je to možné? Zamyslete se nad tím. Pomyslete, kde jsme. Sedm vždy znamená konec — tři tažení.

132 Ježíšova služba se skládala ze tří tažení. Věděli jste o tom? Všimněte si. Budte teď na chvíli tak upřímní, jak jste doposud nikdy ve svém životě nebyli. Jeho první tažení bylo uzdravení nemocných. To Jej udělalo velice populárním člověkem. Na pohled to vypadalo, že Mu všichni věřili. Souhlasí to? Když vystoupil a uzdravoval nemocné, všichni Ho chtěli mít ve své církvi; jenomže jednoho dne se obrátil a začal prorokovat, protože byl Slovem a byl prorokem o němž se zmínil Mojžíš.

A když přišel a řekl jim, pověděl jim o jejich způsobu života a věcech, jichž se dopouštějí, stal se velice nepopulární. To bylo Jeho druhé tažení. A pozastavuji se nad tím, jestli se to neopakovalo znovu. Jen se chvíli nad tím zamyslete. Je to možné? Zprvu, uzdravování pro všechny. Zadruhé... Ó, to mohl být „jenom Ježíš“, to mohl být Belzebub, to mohl být... To je totéž, co dělali tam.

Ti stejní duchové žijí dnes ve stejném druhu lidí — to jsou odsouzení lidé, kteří nemohou moci být nikdy spaseni, protože byli zatraceni už předem. Jako Jidáš Iškariotský, který se narodil jako syn zatracení. Ptáš se: „Jidáš?”

Jistě.

133 Vzpomeňte si, jak byl nábožný. Jenže nemohl projít celou touto cestou poselství. Mohl ji prožít částečně, ale ten zbytek jeho žaludek nemohl strávit. Oni mohou přijmout uzdravení a podobně, když však dojde k tomu, že Bůh povolá k existenci veverky, je to pro ně příliš velké sousto: „To není možné.” A to byl Jidáš. Jeho duch může žít až do tohoto místa, avšak dál už se posunout nemůže.

Oni byli schopni přijmout Mojžíše, když otevřel Rudé moře a podobně, ale když to došlo tak daleko, že jim sdělil, že to nebylo dáno vykonat těm ostatním nebo něco jiného: „On ze sebe dělá Boha.” Oni to nebyli schopni spolknout — Choré a ti ostatní, a tak z toho museli udělat organizaci a Bůh způsobil, že je země pohltila.

134 Ježíšova služba, když uzdravoval nemocné, to bylo nádherné: „Mladý prorok z Galileje. No jistě, On způsobil, že slepí vidí; dokonce vzbudil mrtvého. Máme už tři takové případy. Opravdu vzkřísil mrtvého.” Jenže jednoho dne se obrátil a řekl: „Vy plemeno hadů. Čistíte mísu zvenčí, jevíte se jako svatí, ale uvnitř nejste nic víc než hadí hnízdo.”

Ó, když přišlo takové proroctví, které odsoudilo tu organizaci, pak se to změnilo. Oni se na Něj osočili. Je to tak. A nakonec byl jimi zavržen a ukřižován.

135 Jenomže službu nezabijete. Ona bude žít dál. Můžete umlčet posla, ale nemůžete to udělat s poselstvím! Je to tak. Ono žije dál.

A všimněte si, když přišla služba třetího tažení, ta první věc, to bylo uzdravování nemocných; druhá, to bylo pokárání organizací a prorokování ohledně toho, čím se provinily a čím byly; a co přichází, co je a co přijde. Co bylo — co je a co přichází. Hle, co On udělal. Souhlasí to? Avšak Jeho třetí tažení bylo, když kázal těm ztraceným, kteří už nemohli být spaseni. Oni byli tam dole, kde se nacházejí ty velké nalíčené oči. Kázal těmto duším v pekle, které nepřijaly milost, ale byly věčně oddělené od Boží přítomnosti, i když musely uznat, kým On byl, protože Bůh Ho tam přiměl sestoupit. Zajímalo by mě, jestli Jeho služba stoupá v těchto posledních dnech tímto způsobem nahoru. Jako bylo: „Tak jak mne posílá Otec, tak já posílám vás. Skutky, které dělám já i vy dělat budete.”

136 Zatracení — nemohli už být nikdy spaseni. Zavržli milost. To bylo Jeho třetí tažení. Zůstává ještě nějaká otázka? Jeho první tažení, On uzdravoval nemocné. Souhlasí to? Jeho druhé tažení, prorokoval. Jeho třetí tažení bylo kázáním k věčně zatraceným. Tyto tři hory, a tak dále — zatracení, navěky.

137 Noemova služba — všechny služby probíhaly stejně. Noe byl kazatel. To je ryzí pravda. Vešel do korábu; a když tam vešel zůstávalo ještě sedm dnů, kdy se nic nestalo. Jeho svědectví kázalo těm

odsouzeným... Sodomě a Gomoře. Ježíš uvádí obě tato místa: „...před příchodem Syna člověka bude jak za dnů Noema, bude jak za dnů Sodomy.“

On poukázal na Noema. Noe měl tři tažení, a jeho třetí tažení bylo k zatraceným, potom co byly dveře zavřeny. Protože Bůh ho umístil tam, kam už nikdo nemohl vejít ani vyjít. Oni se nacházeli uvnitř, protože... Na té sedmé hoře, té nejvyšší hoře, tam postavil svůj koráb — na hoře. Souhlasí to?

138 Za dnů Sodomy, první tažení byl spravedlivý Lot. Bible říká: „Hříchy Sodomy trápily jeho spravedlivou duši každý den;“ to, jak se chovaly ženy a jak vyváděly. Zapamatujte si: „Jak bylo za Noemových dnů...“ Co oni dělali? Jedli, pili, ženili se, vdávaly se, ženy. Vidíte — ženy. Co bylo za dnů Sodomy? Ženy, a první poselství bylo k Lotovi. A oni jím pohrdali.

A pak poslal dalšího posla; byli dva a oni tam přišli, (to bylo druhé tažení pro Sodomu) ale pohleďte na toho, který šel poslední. Více a více milosti; už bylo po všem, v tom čase už bylo po všem. To třetí tažení, které tam přišlo... třetí tažení, čím ono bylo? Jakou službu On měl? Posadil se s tím vyvoleným a řekl mu, co se děje vzadu za ním. Souhlasí to? Ale když sestoupil do Babylonu, vlastně do Sodomy, chtěl najít... Dokonce Abraham naléhal: „Kdybys tam našel padesát spravedlivých“ — a snižoval to až na deset.

A Bůh řekl: „Ano, najdu-li deset spravedlivých.“

139 Dovolte mi, že vám něco řeknu, sestry, jen na chvíli. Můžete být staromódní, a přesto můžete mít něco, co tyto královny sexu postrádají. Můžete mít něco, co ony nikdy nemůžou mít. Můžete být staromódní, pokud jde o vaše oblékání, když se oblékáte jako dámy. Ony můžou říkat: „Podívejte na tu starou svatou povalečku.“ Nedělejte si z toho nic. Ona má něco, co tato ubohá královna sexu, do níž se zahleděl celý svět, nemá. Ona to postrádá. Nikdy to nemůže mít. Je navždy ztracena. Je odsouzená. Rozumíte?

Vy máte morálku; máte ctnost. Ona nemá nic. Je pouze návnadou k lovení ztracených duší do pekla. A slepí se na to dají nacytat. Ale vy něco máte.

140 Víte, že nemusíte být v seznamu nějaké církevní knihy, ale může to být váš spravedlivý život, který zadržuje Boží hněv dnešního dne na tomto světě. Svět tomu nemusí ani věřit. Vy ženy, které přezdírají svatými fanatiky, vy prostí muži, kteří sotva něco víte, ale voláte k Bohu dnem i nocí kvůli hříchům této země, a můžete být těmi, kteří zadržují hněv: „Kdybych našel deset, pak ji ušetřím.“ Pokud najdu deset.

„Bude tak, jak bylo za dnů Sodomy.“ Sledujete, co tím myslím. „Ne, pokud najdu deset metodistů, jestli najdu deset baptistů, jestli najdu deset letničních, jestli najdu deset atletů, pokud najdu deset senátorů, jestli najdu deset kazatelů, nicméně pokud najdu deset spravedlivých.“

Spravedlivý je pouze jeden ? a tím je Kristus. A je to Kristus, který žije v těch deseti: „Pak ji ušetřím.“

141 Ale ten poslední posel kázal k zatraceným. On tam sestoupil. Písmo nám neříká, co se tam stalo, ale druhý den ráno sestoupil ten oheň. Je to tak! Hned potom, co prokázal ta znamení, hned potom, co prokázal svou prorockou službu: „Proč se Sára smála?“

Ona řekla: „Já ne.“

On řekl: „Ale ano.“

Tedy, hned potom vstoupil do Babylonu, *spíše* sestoupil do Sodomy. On tam *ten počet* nenašel, a tak spadl oheň. Našel Lota a jeho dvě dcery... Řekl: „Okamžitě odtud utíkejte.“ A tak vyšli. On tam sestoupil. Zapamatujte si, On byl na cestě dolů. Před sebou poslal své posly, ale pak tam přišel sám, aby zjistil, jestli se všechny tyto věci zakládají na pravdě. A čeho tam bylo plno? Žen s nalíčenými tvářemi. Poselství k zatraceným.

Co oni dělali? Posmívali se tomu.

142 A co dělají dnes? — totéž. „Já přece patřím ke Sborům.“

„Já patřím k jednotářům.“

„Tancoval jsem v Duchu. Sláva Bohu, já mluvím...“ Jen tak dál. „Já si budu stříhat vlasy, pokud se mi to líbí. Budu dělat to a říkat tamto.“

„Nemusím být pokřtěn v Ježíšově jménu, nezáleží na tom, co oni říkali. Pavel byl starý nenávistník žen.“ Dobrá. Jen si jděte dál.

Jednoho dne, pokud vás už to nepostihlo, tuto hraniční čáru překročíte! A už nikdy nebudete toužit po tom, co je správné. Slyšeli jste, co jsem teď řekl? To je věcí... Bratře, sestro, uvědomujete si, co teď

bylo řečeno? Když překročíte tuto hraniční čáru, už to nikdy nebudete chtít udělat. Dál budete slyšet Evangelium, jistě, jenže je nikdy nepřijmete. Nebudete schopni. To Evangelium však bude kázáno zatraceným, těm, kteří jsou věčně zatraceni a nemohou už být nikdy spaseni. Vy se už nacházíte v tomto stavu, aniž byste si to uvědomovali. Myslíte si, že žijete v rozkoších, a jste zaživa mrtví.

143 Poslyšte. Všichni, kdo zavrhlí poselství na tamtu hodinu před záhubou — Evangelium bylo nejdřív kázáno těm zatraceným, pak zhynuli bez slitování.

Noemovy zavřené dveře byly svědectvím. Bůh zavřel po jeho třetím tažení dveře. Po třetím tažení pro Sodomu byly dveře zavřeny. Nebylo už smilování. Těch deset nebylo k nalezení. A těm ztraceným bylo kázáno Evangelium, těm, kteří už nemohli být spaseni, protože to bylo... Tak to bylo v každém věku — každý věk před soudem zavrhl poselství — copak to neudělali znovu? A co s tím úkazem Ohnivého sloupu tady u řeky? Nesouvisí ten úkaz s poselstvím k těm ostříhaným ženám s poukázáním na místo, na němž by se měly nacházet a s káráním těch kazatelů, jež zastávají svá místa v denominacích, místo toho, aby zůstali ve Slově, když Bůh zcela bezesbytku potvrdil, že to je On sám a ne nějaký bídný negramotný, nevzdělaný muž? Je to Bůh! A copak už nejsme tam, kde se třetí tažení vrátí znovu k těm věčně zatraceným?

144 Nesouvisí to s tím viděním, které mi tam jako mladému chlapci bylo tehdy dáno? A musel jsem odejít na západ, a tam ten zlatý kříž Evangelia zazářil a přesně ohlásil znamení z nebe. Vzpomeňte si, ten kříž stál rovněž ve výhledu na podobenství pyramidy. Snad už to došlo do úrovně hlavy, kde to končí, zatímco to začalo tady a postupovalo to až k této hlavě,

145 tak jako pyramida vzrůstala skrze Luthera, Wesleye, letniční a ty ostatní... Až k tomu vrcholovému kameni. Může to být to? Pokud ano, kde vlastně jsme?

To by mohlo... Doufám, že to ještě není, ale musí se to stát. Jednou to bude. Zapamatujte si, tito kazatelé musí... Oni do sebe zapadali stejně tak jako ti předchozí. To musí přijít. Bůh je neměnný. Jen zvažte. Kousněte se do svého svědomí svými duchovními zuby a zjistěte, kde jsme. Co jestli to už je a vy jste stále takoví, jací jste. Pak si klidně můžete kráčet... Je po vás veta. Ti, kteří jsou mimo, poté co Beránek bere tu knihu, ta šestá pečeť je zjevena i ty ostatní pečete, pak je se vším konec. Je to možné. Doufám ale že ne; ale je to možné.

V pořádku. Nuže, copak z toho důvodu to třetí tažení prodlévalo tak dlouho?

146 Všimněte si prvního a druhého tažení, jak přecházelo od jednoho k druhému. Předpověděl jsem to, jen si vzpomeňte. Když jsem na začátku začínal s tím prvním a řekl jsem: „Přijde čas, kdy mi bude dáno poznat tajemství srdcí.“ Jen si vzpomeňte. Kolik z vás... Všichni z vás si na to v mých shromážděních vzpomínají. A jednou v noci, když jsem přijel do města Reginy, tam nahoře a vyšel jsem na pódium, a byl tam bratr Baxter — za přítomnosti několika tisíc lidí; a nějaký muž přišel k pódiu a tam se to stalo. A od té chvíle to zůstalo tak.

147 A trvalo to ještě roky, než jsem opustil misijní pole, asi pět let, než jsem opustil... Co to znamená? Co to je? Bylo to totéž, jak to bylo v 1. Mojžíšově: „Dlouhá Boží shovívavost.“ Jen si vzpomeňte, když On tvořil svět, sedmý den neudělal nic. Odpočinul. A v tom šestém roce Bůh projevil svou dlouhou shovívavost; nechtěl, aby někdo zahynul, ale aby všichni mohli přijít k pokání. Bůh projevil svou dlouhou shovívavost.

A znovu v 1. Mojžíšově 15:16, (můžete si to poznamenat) 16:15, On sdělil Abrahamovi, v zemi Amorejských, že jejich nepravost — to se tehdy jednalo o pohany — „nemohu tě tam vzít teď, protože nepravost Amorejských, těch pohanů, se ještě nenaplnila; ale později je odsoudím. Přijdu ve čtvrtém pokolení a budu tyto národy soudit železnou holí.“

Souhlasí to?

148 A trvalo to tak dlouho, protože Boží dlouhá shovívavost — ta neustálá služba pomocí pásků a všeho ostatního pročešávala tento svět, aby se přesvědčila, že tam už nikdo nezůstal; ale možná ten poslední přišel právě v poslední době. Zapříčinila to nepravost, že to trvalo tak dlouho? Jestliže Ježíš je tentýž, a On jím je (Židům 13:8), Jeho poselství musí být stejné, (chystám se skončit) jeho jednání musí být stejné.

149 Pokud je první a druhé tažení nezpochybnitelné... Máte nějaké pochybnosti ve svých myslích ohledně prvního a druhého tažení? Copak nepřišla tak, jak On řekl? Tak proč zpochybňujeme to třetí? Proč bychom zpochybňovali... Ta první dvě byla obhájena Písmem. Dokázal jsem vám to dnes ráno, že to třetí je rovněž obhájeno Písmem. Podívejte se na tento svět, v jakém je stavu. Podívejte, jak zavrhl pravdu a jak to bylo náležitě obhájeno — ta prorocká část. Kde tedy jsme? Ó, Bože, buď nám milostiv. To působí, že moje srdce uvnitř krvácí. A co s tím uděláme? Kde jsme?

150 Vzpomínáte si na těch sedm vrcholů tam nahoře (oni vám to mohou povědět). Za tím už není žádný

další vrchol a je to na kontinentálním předělu. A pak to přechází rovnou z toho místa do pouště — je to věčnost, která nastává. Sedm vrcholů, přesně na kontinentálním předělu. Je to mezi tím, co je dobré a zlé. A na konci toho, to třetí tažení, to je to poslední tažení na tom hřebeni. Souhlasí to?

V pořádku.

151 Noe vešel dovnitř a pak se sedm dnů nic nedělo. Ale na sedmý den udeřil soud. Kdybychom jen... Poslouchejte teď na závěr. Kdyby oni jen mohli v Noemově době rozpoznat to znamení. Kdyby je jen mohli rozpoznat... (No, chystám se skončit.) Kdyby jen mohli rozpoznat to znamení — ten tehdejší svět, což Bůh tady dokazuje na základě čtení Písma, jak to před chvílí udělal, že tyto lidi zničil. A ne bez *projevu milosti*.

Milost jim byla poslána skrze proroka. Jenomže oni tomu neuvěřili. Bůh je milostivý. On seslal své milosrdenství, ale oni ho nepřijali. On vždy nejdřív posílá milosrdenství. Co kdyby si uvědomili, že to znamení bylo znamením poslední doby? A kdyby to všichni najednou uviděli, spasení by... nikdo... Víte co, dveře byly zabouchlé. Kdyby oni... Byla jenom jedna osoba, která to znamení poznala. Byl to Noe a jeho skupina. To byl ten, který to poznal. A pak se tyto dveře zavřely a Noe to poznal. Noe věděl, že to byl konec. Věděl to. Je to tak. Kdyby oni jenom byli schopni poznat toto znamení. Ó, kéž by byli schopni to znamení poznat.

152 Když oni tam uviděli přicházet Toho, který tam byl spolu s Abrahamem; kdyby jen mohli poznat toho současného Billy Grahama v tehdejší době, který tam přišel, jeho a Orala Robertse, kteří kázali to poselství zaslepeným lidem. Kdyby oni jen byli schopni poznat, ti tehdejší starodávni metodisté a baptisté, že to bylo znamení onoho dne — Lota, jenž trápil svou duši kvůli jejich hříchům.

Tedy, čím se stali ti metodisté a baptisté? — oni se stali stejní jako Lot, to je jedno a totéž. Ale ti spravedliví z toho vyšli. Jistě. Co kdyby to bylo, když tam přišel Billy Graham... „přijďte a rozhodněte se“ a žvákají žvýkačky, jeden do druhého šťouchají, chichotají se; ostříhané vlasy, nalíčené tváře a uvnitř ani stopa po nějakém pohnutí. „Přišel jsem na druhý den,“ řekl Billy, „měl jsem jich tam třicet tisíc; když se vrátím za rok, stěží najdu třicet.“ — „Udělal jsem rozhodnutí. Nepůjdu do pekla, půjdu do nebe.“

Vidíte? A dál se brodí v hříchu.

153 A pak, Evangelium bylo kázáno v moci a znameních a zázracích a vznášel se nad tím Ohnivý sloup, a všechno ostatní, přesně tak, jak to bylo předpověděno a ustanoveno... A oni říkají: „Banda svatoušků. To je mentální telepatie. To je čarodějnický duch, ďábel, nic jiného, nevěřte tomu. V naší organizaci to nemáme. Nemáme s tím nic společného.“

Kéž by jen poznali to znamení. Kéž by jen poznali... Ježíš řekl: „Jeruzaléme, kéž bys poznal tento den. Kdybys to jen mohl poznat, ale,“ řekl, „teď jsi zanechán sám sobě. Kdybys jenom mohl... ó, Jeruzaléme, Jeruzaléme, kolikrát jsem vás chtěl shromáždit, jako kvočna shromažďuje svá kuřata, abyste unikli tomu přicházejícímu soudu, ale vy jste nepoznali váš den. Vy, kteří jste kamenovali proroky a zabíjeli ty spravedlivé. Kdybyste jen poznali a drželi se vašeho Písma, uviděli byste, že můj příchod byl znamením vašeho konce. Ale teď jste slepí. Teď jste byli pokáráni. Váš čas teď pominul.“ A opravdu to tak bylo. Je to tak. Kdybyste jen poznali ten čas.

154 Podívejte, když Ježíš toto prohlásil, svět si šel klidně dál. Svět šel klidně dál. Proč? Protože nepoznali svou hodinu. Svět šel dál, když Noe vešel do korábu, svět si šel dál. Posměvači v těch dnech si konali své sexy večírky, jedli, pili, ženili se a dělali všechno, co dělají dnes. Přesně tak. Jakoby nic. „A ten starý svatý fanatik zavřel dveře. Slyšeli jste už někdy něco takového? Víte, co on říká? Že se všichni utopíme. Co za nesmysl. Kde by se vzala ta voda?“

Posměvači za Noemových dnů. „Tak bude s příchodem Syna člověka.“ V pořádku. Noe poznal to znamení. Stejně tak to bylo za dnů Lota. Stejně to bylo za dnů Ježíše. Stejně tak je tomu dnes. Oni se tomu jednou vysmějí naposledy — přesně tak jako v Sodomě. Neuvědomovali si, že posel tam stál s poselstvím od Boha. A oni se jim posmívali a snažili se je poskvřnit svými převrácenými akty. Souhlasí to? „Jen pojdte a připojte se k nám, buďte jedni z nás.“ Je to tak? „Jen pojdte, připojte se k nám, buďte jedni z nás. Můžeš být jedním z těch chlapců. Jen pojd'. Připoj se.“

Nepoznali své znamení.

155 Neuvědomili si to, když zaznívalo poselství, právě v tento... Neviděli, že oheň Božího soudu... že na obloze se rozněcují ty ohnivé jazyky síry. Oni to neviděli. Poslové to byli schopni vidět. Lot si to také uvědomoval. Věděl, že to je tady. Opravdu. Stejně tak i dnes. Je to stále jedno a totéž. Hněv se rozněcuje; atomové pumy jsou zavěšeny. Všechno je na konci. Stejně tak teď.

Podívejte, lidé. Poslyšte. Věděli jste... Říkáte: „Bratře Branhame, ó, kvůli čemu to všechno?“ Víte, lidé mohou klidně dál kázat Evangelium, přesně tak, jako to vždy dělali, to co oni nazývali Evangeliem, a to už může být za námi. Tak to bylo za dnů Noema. Tak to dělali za dnů Lota. Tak to dělali za dnů Ježíše.

Souhlasí to? Dokonce Židé, když jim Ježíš řekl, že hněv... „Jste vyřízení. Jste u konce. Není už více... je s vámi konec.“

No jistě, on řekl: „Ten svatoušek. Z které školy pochází? Odkud se vzal...“

Pamatujte, tehdy On byl připraven ke svému třetímu tažení. Je to tak. On řekl: „Kolikrát jsem vás chtěl shromáždit.“

156 Lot udělal svou poslední výzvu, chtěl jsem říci anděl — ten posel, ať to byl kdokoliv: Byl to Bůh reprezentovaný pro tento den. Bůh reprezentovaný v lidském těle, který udělal to poslední znamení a provedl tu poslední povinnost. A pak bylo všechno u konce.

Noe vyhlásil své poslední kázání. Dveře se za ním zavřely. A tím to pohaslo. Oni se tomu smáli a tropili si z toho žerty. Zamyslete se nad tím. Lidé mohou takto klidně kázat dál. Ekumenická rada se může spojit s Katolickou církví právě tak, jak to slíbila, že to udělá. Všechny organizace si půjdou dál. Ale „znamení šelmy“ je už tady. Oni je takto přijímají. A říkají: „Ó, haleluja, sláva Bohu. Včera večer bylo zachráněno tolik lidí.“ Opravdu?

„Tancovali v Duchu, mluvili v jazycích.“ Jenže to ještě nic neznamena.

„Ó, oni jsou tiší, laskaví a pokorní. Ó, ano. Mají ovoce Ducha.“

Toto není znamení. Vůbec ne. Dovolte mi představit znamení Ducha ve vztahu mezi Ježíšem a těmi farizeji. Podívejte, kdo měl ovoce Ducha. Co kdybych se teď postavil, jak jsem o tom začal před chvílí hovořit, jen na okamžik, proti Kristu? Bože, promiň mi, že to tak řeknu, ale chtěl bych tím jenom něco ukázat.

157 Co kdybych k vám přišel a řekl: „Hele, sbore, kdo je vaším přítelem? Na kom se projevuje ovoce Ducha? Na vašem starém vlídném knězi. Kdo za vámi chodíval, když jste byli nemocní? Váš starý, milý kněz. To je pravda. A kdo vám vždy půjčoval trochu peněz, když jste se ocitli v potřebě — v úzkých? Vy členové jeho sboru, copak jste nechodívali za vaším starým dobrým knězem a on vám nepůjčoval peníze?“

„Kdo je ten, co vás vždycky miloval a byl k vám vlídný a projevovalo se na něm ovoce Ducha? Je to váš starý dobrý kněz. Kdo je ten, co studoval rok po roce tam dole v synagoze, odkud pocházel už jeho pra-pra-pra-pra-pra-pradědeček? A ještě dál pozpátku. Kdo je ten, co studoval a těžce pracoval, aby získal doktorát filozofie nebo práva, aby mohl poznat to Slovo a stávat ve svém shromáždění tady a kázat vám je každou neděli? Váš starý laskavý kněz.“

158 „A kdo je ten odpadlík jménem ‚Ježíš‘? Ze které školy On vlastně přišel? Jakou školu dokončil? Kde je Jeho pověřovací listina? Ke které organizaci patří? A co dělá, když dochází ke sporu v rodině? Kdo k vám chodíval? Váš starý, laskavý kněz a pokouší se... A když máte spor se sousedem, váš starý laskavý kněz přijde a věc urovná. Řekne: ‚Vždyť jste všichni Boží děti. Neměli byste to dělat.‘“

„A právě to on... A co dělá ten Ježíš z Nazaretu? Roztrhá to všechno na kusy. Co On udělá? Kritizuje vaši organizaci. Co udělá? Vašeho kněze nazývá ‚slepým vůdcem slepých‘. On ho nazval ‚hadem v trávě‘. Když uviděl oběť stanovenou Bohem a zpřevracel stoly a rozházel peníze, hněvivě se na ně podíval. Copak jste viděli vašeho kněze, že by něco takového udělal? Kde je tedy ovoce Ducha?“

159 Ne mluvení v jazycích. Ne tancování v Duchu. Ne připojení se k církvi, to není skrze ovoce Ducha; (Křesťanská věda vás v tom může předčít a přitom popírat, že Ježíš Kristus byl Bohem), ne — je to živé Slovo. Tady to je. Kdyby se oni jen podívali, On byl Mesiášem. Byl živým Slovem, které se projevilo. A člověk, který má v sobě Ducha Božího, muž nebo žena, kteří žijí tím Slovem a On žije v nich, ono je tlukotem jejich srdce, těch předurčených. Protože k nim přichází Slovo Páně a oni jsou tím Slovem pro lidi. Psanými epistolami čtenými všemi lidmi. Souhlasí to? Může tedy to třetí tažení už probíhat?

160 Vy lidé při páscích, kteří tento pásek posloucháte, přál bych si, abyste se teď podívali na toto shromáždění. Doufám, že to cítíte tímtež způsobem. Co pokud je to tak? Pohleďte na ta Písma, nahromaděná tady. Může to tak být? Bude to třetí tažení kázáno věčně zatraceným, těm, kteří zavrhlí poselství spasení? „Dobře,“ říkáte: „Církev bude...“

Ano, opravdu. Oni budou pokračovat stejně. Ale zapamatujte si, po celou dobu byl Noe už v korábu. Nevěsta je zapečetěna v Kristu. Poslední člen byl vykoupen. Prokázala se šestá pečeť. Sedmá pečeť Ho přivádí zpět na zem. Beránek přišel a vzal knihu z Jeho pravice, posadil se a nárokoval si své vlastnictví — to, co vykoupil. Souhlasí to? Toto bylo vždy třetí tažení.

161 Tři znamena dokonalost. Služba dospěla ke své dokonalosti, když uvedla Krista znovu jako skutečnost mezi lidskými bytostmi. A jak bylo předpověděno: „Jak bylo za dnů Lota...“ Ó! Pomyslete, lidé budou pokračovat v kázání a budou si myslet, že přijímají spasení; budou věřit, že dělají správně, přesvědčení, že jejich organizace rostou. Jistě. A nezůstane už ani jeden paprsek naděje. A pokud to

vidění mělo takový význam a pokud se stavělo tak tvrdě proti ženám, dospěli jsme k této hodině. Dveře jsou zavřeny. Je to za námi. Kniha je už v Jeho ruce. Pomyslete na to.

162 Dovolte mi, abych vám řekl na závěr toto. Už končím. Slyšel jsem příběh o Irsku. Tam je třeba orientovat se ve vodě. Tam se podél pobřeží nachází vysoký útes, který se táhne kolem břehu. A po tom pobřeží se jednou procházel nějaký muž, právě v době, když měl nastat příliv. A jeden šlechetný člověk, který bydlel tam na tom kopci a vyznal se v přílivech, on věděl přesně, ve které denní době nastane příliv. A věděl, že právě v tom čase by měl nastat příliv. A tam ten mužský se nestaral v jakém čase... Byl to jeden z těch „vševědů“.

On měl své vlastní názory. Byl to muž atletické postavy; chytrý, inteligentní chlap, ale neznal čas přílivu. Neznal tuto zem. Nedokázal rozpoznat čas toho znamení, když se měsíc zrovna vzdaloval od země.

163 A když se Bůh chystá vzít ze země svého Ducha, bratře, to bude její konec. Bude po všem. Když se měsíc pohne ze svého místa, vody pokryjí tuto zem právě tak, jak to bylo v době, když Bůh začínal své dílo v 1. Mojžíšově 1. A tam byl ustanoven měsíc. Ale když on odvrátí svou hlavu, pak se přivalí přílivové vlny. Ten moudrý starý muž, který tam v té době žil, věděl, jaký je čas. Ale tamten chlap to nevěděl. Nikdy se tím nezabýval. Nikdy se o to nestaral. A ten moudrý stařec běžel a volal: „Můj dobrý člověče, už ani krok kupředu. Rychle se vraťte! Je tam útes. A na něj se nedokážete vyšplhat. Zahynete! Příznaky jsou už tu. Je čas, kdy se ta přílivová vlna náhle přivalí a vy se nebudete moci vrátit. Už ani krok dál!“

Ten muž se obrátil a vysmál se mu. Řekl: „Starej se o sebe. Já vím, co můžu a co nemůžu dělat.“ A ta přílivová vlna ho smetla.

164 Může být později, než si myslíme. Ona vás smete. Neudělejte ani krok dál. Lidé, nedělejte to! Pokud jste mi někdy věřili, že jsem Boží služebník, přijměte dnes ráno má slova, pokud jste to ještě neudělali. Možná, že už je příliš pozdě. Kolik míst Písma nám to ukazuje tímto směrem. Tedy, zapamatujte si, neříkám, že už to nastalo, nevím. Ale podívejte. Musel jsem tady vynechat asi deset stránek, o nichž jsem se bál vám povědět. Paní Woodová i pan Wood to mohou dosvědčit. A když jsem se dnes ráno u nich zastavil, řekl jsem si: „Nemůžu jim to povědět. Nemůžu... Předložím jim jen tolik míst Písma, abych jim to předal, protože to bude nahráváno.“

To se rozejde k lidem, kteří se tomu poselství budou posmívat. Je to tak. Ale jednoho dne bude už pozdě, aby se mohli vrátit. A tak jděte dál. Buďte si klidně členy církve, stříhejte si klidně vlasy, ličte si tváře. Klidně si pokračujte v tom „Otec, Syn a Duch svatý“, pokud si to jen přejete. Dělejte si tři bohy a buďte pohany. Jen tak dál. Přilněte ke své organizaci a pokud se vám to líbí, jen v tom pokračujte. A říkejte: „Tancoval jsem v Duchu, mluvil jsem v jazyku a já to mám.“

165 Viděl jsem, jak to dělají ďáblové. Viděl jsem čarodějnice, které mluvily v jazycích a vykládaly je a psaly v neznámých jazycích a vykládaly to. Pily krev z lidské lebky a vzývaly ďábla a tancovaly v duchu. Mohamedáni tancují takto v duchu a pak berou třísky a zapichují si je na prstech pod nehty, pak vezmou kopí, probodnou si takhle tvář a když ho vytáhnou, z rány nevyteče ani kapka krve. Indiáni jsou schopni chodit bosí po ohni přes výheň metr hlubokou a víc než metr širokou. Foukají a ovívají uhlí až je rozžhaveno do běla, a vůbec nemají popálené nohy. A přitom popírají něco takového jako Ježíš Kristus.

166 Ne, ne, přátelé. Je to Slovo, které to říká. A lidé a Slovo se musí stát jedno. Ježíš a Slovo, to je jedno a totéž. On byl Slovem. A když Ježíš žije v lidské bytosti, pak ona, a to Slovo jsou jedno a totéž. A váš život svědčí, kým jste.

No, podívejte se teď na sebe přes Boží brýle a řekněte: „Jak já dnes ráno vlastně vypadám?“ Zatímco se pomodlíme.

(V obecenstvu je přinášeno proroctví v jazycích s výkladem.)

Vzdálil jsem se od Boha,
teď se vracím domů;

(Pokud ses někdy modlil, modli se teď.)

Vezmi mě do své náruče lásky,
Pane, vracím se domů.
Vracím se domů, vracím se domů...

167 Když pokračujeme ve zpěvu, chtěl bych se na něco zeptat. Nachází se někde ve tvém srdci takové místo, jež ti připadá zastřené hříchem? Pokud ano, je načase, aby ses toho zbavil právě teď, pokud ještě zůstala nějaká milost. A ohledně toho doufám, že to ještě tak není. Doufám, že se to ještě nestalo. Ale copak to nevypadá, že by to už mohlo být?

Poslouchejte to, co Duch svatý řekl uprostřed lidu, potom, když jsem skončil. Je to hlas pro vás. A

pokud je tady... Pokud se ve vašem životě nachází jakákoliv tma, nepřijdeš sem v této chvíli k oltáři, když budeme pokračovat ve zpěvu? Právě teď. A pokud si děláš starosti, že se tam takové místo nachází, už to déle neodkládej. Mám naději a doufám, že to tak není, ale jednoho dne to bude a může to být klidně i dnes.

Teď Pane, vracím se...

168 Zatímco je ve tvých chřípích ještě dech a kolem tebe — ó, kdyby lidé u pásků jenom mohli vidět, co se tady teď děje. A jaká tlačence, jeden přes druhého, pláčou, přicházejí odevšad. Může to být to vidění, když jsem byl malým chlapcem... Je to ta hodina? Je to ta doba? Když ty utrápeně vyhlížející, sklíčené... Peklo vzniká přímo tady na zemi.

Oltář a uličky a všude je plno. Pokud se nemůžete dostat k oltáři nebo do uličky, mezi těmi stovkami tady, jen vstaňte a řekněte... řekněte: „Chci se postavit a modlit, ať to lidé vědí.“

Můžeš pokleknout, cokoli chceš udělat. Ó, aj! Nevidím už nikoho sedícího. Lidé stojí na každém místě. Dovolte mi říci: Chraň Bože, chraň Bože, aby to, co jsem nyní řekl, se už teď stalo. Dej mi to pochopit — a všem. Chraň Bože, já mám děti, které ještě nepřišly. Mám dvě dcery a syna, mám bratry. Mám příbuzné, kteří ještě nepřišli. Chraň Bože, aby nás už milost opustila, a to vše je pouhým předstíráním.

Zůstala ještě milost, Pane? Dej, abych se v této věci mýlil, Pane. Dej, aby to byl nesprávný postoj v tom čase, aby to tak nebylo, aby lidé ještě mohli být spaseni. Vyslyš, Pane. Prosím a odevzdávám Ti toto publikum ve jménu Ježíše Krista.

169 Ať se teď všichni modlí jako... A co jestli ano? No, já nevím. Ale co jestli se to už stalo? Modlete se svým vlastním způsobem. Modlete se tak, jak se vám líbí. Ale co jestliže to už je pravda? Co uděláme pak, přátelé? Co uděláme? Co se stane? Teď se všichni modlete. Modlete se, jak chcete. Volejte k Bohu svým vlastním způsobem. Ó, Bože!

Otevři svou náruč lásky,
ó, Pane, vracím se domů.

170 Pane, měl jsem to v úmyslu udělat už dávno. Nač jsem s tím tolik otálel, Pane? Je to už za námi? Ó, Bože, rozevři svou náruč lásky a přijmi mě. V mém srdci je něco, co o to úpěnlivě prosí, Pane. Otevři ještě jednou. Pokud moje jméno bylo v Beránkově knize, promluv ke mně teď, Pane. Dovol mi to přijmout právě teď. Prosím Tě, Bože.

Vracím se domů, vracím se domů,
nikdy (nikdy, už nikdy víc, Pane)
se nechci víc potulovat.
Otevři svou náruč lásky,
ó, Pane, vracím se domů.

171 Bible říká, že když lidé rozpoznají Ježíše, každý z nich bude plakat, jako nad smrtí svého prvorozeného syna.

Vy, kteří jste ve svých autech a posloucháte vaše krátkovlnné rozhlasové přijímače, mnozí z vás, kteří stojíte kolem budovy a opíráte hlavu o stěnu, řekněte: „Pane Bože, smiluj se nade mnou.“ Budte smrtelně upřímní, přátelé. Jen pomyslete, v jakém čase žijeme. Kde se nacházíme?

Pane, vracím se domů.
Vracím se domů, vracím se domů...

172 Pane Ježíši, udělal jsem to nejlepší, čeho jsem byl schopen. Udělal jsem vše, co jsem věděl. Vyslyš, Pane, aby dveře milosti byly ještě otevřeny, pro tyto stovky, doslova stovky, hledající Tě v tomto čase. Odstraň každou hříšnou skvrnu, Pane, a přijmi je dnes. Prosím z celého svého srdce, tak jak to vidíme, ne jako když někdo s někým hovoří, ale samotné Písmo nás přivádí teď do této hodiny.

A to vidění, které jsem měl onehdy, když jsem byl ještě malým chlapcem a spatřil ty lidi v takovém stavu, a myslím si, že samotné peklo — že milost již byla vzata ze země a že teď tady máme samotné peklo. A tito lidé, Pane, se nacházejí v hrozném stavu. Ó, mocný Bože, vzhledem k této vyvolené Církvi, prosím, Bože, abys vylil své požehnání, aby mohli přijmout službu svědectví, takovou jakou měl Lot, jakou měl Noe, jakou měl Ježíš, k těmto věčně zatraceným, pokud oni sami jsou zapečetěni do Božího království, aby vydávali svědectví o Ježíši Kristu, který je tentýž včera, dnes i na věky. Vyslyš, Bože. Přijmi naše prosby, které přinášíme v Ježíšově jménu.

173 Modlete se teď takovým způsobem, jakým se chcete modlit. A nebudte uspěchaní! Nebudte uspěchaní! Co pokud je vaše jméno tím posledním v této knize?

... vracím se domů.
Vracím se domů, vracím se domů...

Pastor se teď za vás bude modlit, zatímco se modlíte. (Bratr Neville se modlí.)

174 ... Pane, prosím, abys spasil Rebeku a Sáru a Josefa a tyhle také, Pane. Ať se to nestane mým dětem, Pane. Ať se to nestane mým bratrům, mým přátelům, vyslyš, Pane. My nevíme, nevíme, ale vidíme něco, Pane. Není to zatřesení znamením, které teď probíhá rovnou před námi? Vyslyš, Pane. Přitáhni nás blíž k sobě, a to rychle, Pane. Milujeme Tě, potřebujeme Tě. Ať se to stane, Otče.

Duch svatý teď utěšuje naše srdce. Prosíme, abychom Ti mohli být v této hodině svědky, protože si uvědomujeme, že se to musí stát. Bylo to předpověděno skrze všechny věky. A musíme se k tomu postavit čelem, že se nacházíme v čase konce, když vidíme, jak se tato znamení ukazují.

Víme a bylo nám to sdělováno po mnoho let, že tyto věci nastanou a vidíme to přímo přede dveřmi. Velký, mocný Boží hněv, který prochází napříč těmi ulicemi, si bere ty neobřezané; tam, kde na dveřích není krev, ti jsou navštíveni andělem smrti. Oni jsou naživu, ale ještě zaživa jsou mrtví. Bez milosti, bez Boha a nikdy nemohou být spaseni.

175 Bože, jak Ti děkujeme za ty, kteří jsou spaseni. Jak velké požehnání je to pro naše srdce, že se teď můžeme nacházet uvnitř pod krví, zatímco ten poslední anděl prochází zemí a vybírá si... ty, kteří se nacházejí mimo krev — ti zemřeli bez milosti.

To bylo poslední Mojžíšovo tažení. První bylo to, když jako mladý muž promlouval k Izraeli. Druhé, když je odešel vysvobodit. Třetí, to bylo to poslední tažení zázraků, které se staly. Mojžíš byl na cestě do zaslíbené země, spolu s vykoupenými. Ó, Bože, smiluj se, v Ježíšově jménu.

176 Tedy, chtěl bych poprosit o toto: Ti z vás, kteří se modlí, ti z vás, kteří cítí, že našli milost u Boha... Kteří cítíte, že se nacházíte v Božím království, kteří cítíte, že jste byli tak nebo onak zakotveni, že jste v Kristu našli víru a věříte, že jste křesťany. Ti z vás, kteří jsou znovuzrozeni a ví, že jsou křesťany a bez pochybování — přál bych si, abyste se postavili všichni, ti z vás, kteří věří tomu, že milost vám byla nyní nabídnuta a jste křesťany a věříte, že krev byla použita na vaše srdce a že všechny vaše hříchy jsou vám odpuštěny.

177 Moji drazí, bylo to velice náročné k vám mluvit. Jsem tak vděčný, že mohu vidět lidi stát ze všech stran. A ti z vás... Nevím, jestli je toto pravdivé, ale jednou bude. Musí k tomu dojít. A může to být už teď. Svět bude pokračovat tak jak tak ve svém řádění dál. Lidé budou přicházet k oltáři. Budou nadále plakat, jenomže jim to už nepomůže. Bude po všem veta. Se vším bude konec. Nebude už víc milost. Zapamatujte si to: „Ze svatyně se vznášel kouř.“

„Kdo je špinavý, ať se dál špiní; kdo je spravedlivý, ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál posvěcuje.“

Už není víc smilování. Když Beránek bere tuto knihu, je to tak. Tím to hasne, a připadá mi to, že v podstatě by to už mohlo být teď. Možná budeme mít ještě další den. Možná dnešek je tímto dnem. Možná zítřek bude tím posledním... Možná dnes večer máme tu poslední noc. Možná je to ten poslední rok. To já, přátelé, nevím. Říkám vám to na rovínu. Já to nevím. Nikdy mi to nebude řečeno.

178 Když Bůh vezme to poslední jméno a vykoupí je z knihy života, tím to skončí.

Podívejte, tam už každopádně nikdo další být nemůže. Každopádně tam nemůže nikdo další být. Bude to všechno. Tím to bude ukončeno. Kolik z vás ví, že to je pravda? Je to pravda. Tedy, nakolik pocítujeme... Dívám se na toto shromáždění, jemuž jsem kázal a které jsem po celá tato léta varoval, a vidím poselství, jako je toto, jež jsem přednášel tak neodborně — ale jen si zapamatujte, říkám to tak, abyste tomu porozuměli — neodbornou formou. Kdybych ještě řekl několik dalších věcí, pak byste se mohli v šoku rozpadnout na kusy, ale prostě jsem to vynechal. Cítil jsem, abych to tak udělal, ale když si nejsem zcela jist, do čeho šlapu, pak našlapuji jen zlehka — jen vám to naznačuji.

179 Poslyšte. Neradujete se? Může tu být něco většího, na co můžete jen pomyslet a co by vás mohlo ve vašem životě potkat? A co jestli je teď všemu konec? Co jestli se to už naplnilo? „Ó,“ říkáte: „Bratře Branhamo, možná...“

Ano, já vím. To může ještě klidně pokračovat dál. Tak jak to bylo pokaždé. Vysvětlil jsem to a dokázal Písmem. Svět běžel dál, jenže to všechno už bylo ukončeno. Hloupé kázání zachraňuje ztracené. Ono je hloupostí pro lidi, ale je moudrostí Boží. Bůh je Duch. Pracuje duchovními způsoby. Tak koná své divy — své podivuhodné cesty. Ale my jsme lidské bytosti, jsme omezení. Nepochopíme to. Díváme se jen na to, co můžeme vidět. Jenže něco v našem nitru...

180 Když opustíte tuto místnost a ještě nikdy jste to nezpozorovali ve svém životě, ještě nikdy jste neviděli denní světlo, uvidíte, že jste přešli z tohoto pokoje do slunečního svitu nebo něčeho takového. On je hřejivý. Můžete ho pocítit. Poznáte ho i kdybyste ve svém těle neměli takový smysl, který vám to může oznámit, nebo nějaký smysl zraku, abyste to mohli uvidět.

I kdybyste neměli uvidět zelené stromy, uvidět přírodu. I kdybyste neměli zrak, kdyby ho nikdy nikdo

neměl, věděli byste, že se nacházíte v přítomnosti něčeho; vaše pocity by vám to sdělovaly. Víte, že... Jestliže jsem se vám to pokoušel říci: „To je slunce, ono o tom vypovídá. Ono odhaluje věci.“ Věděli byste, že ono tady je, protože byste je cítili svými pocity. Souhlasí to?

181 Teď víme, že Kristus je tady. Možná Ho nevidíte svýma očima, možná ne. Ale skrze vidění, říkám vám, On je tady. My Jej pociťujeme. Uvědomujeme si, že se tady něco nachází, co nám nemůžou sdělit naše smysly. Je to Duch, který to oznamuje, že Kristus je tady. Pociťuji, že nás vykoupil. Pociťuji, že naše jména jsou v Jeho knize. Věřím, že jsme byli vykoupeni Beránkovou krví. Miluji vás a vím, že se milujete vespolek.

Bud' žehnán svazek ten,
jenž v Kristu váže nás,
a kruh náš zůstaň sjednocen,
jak v nebi bude zas!

Vždy bychom to měli tímto způsobem pociťovat, jedni vůči druhým; musíme. Musíme to takto pociťovat jeden vůči druhému, protože tak jak milujeme jeden druhého, tak milujeme Boha. Můžete nenávidět vašeho bratra, kterého vidíte a tvrdit, že milujete Boha, kterého jste neviděli? Musíme jeden druhého milovat. Nikdo nemá větší lásku než tu, aby položil svůj život za své nepřátele, aby se mohli stát jeho přáteli.

182 Ó, znáte tu píseň „Požehnán bud' svazek ten“? Není nádherná? Požehnán tento svazek... Sestro, mohla bys dát tón? Zahraj ji na chvíli... Co jestli už je po všem? Co jestli to přicházející teď třetí tažení už znamená kázání ke ztraceným? Co když se mají teď všechny tyto předobrazy ukázat? A my jsme v tom! A my jsme v tom! Nebude to nádherné? Ó, jaké společenství.

Bud' žehnán svazek ten, (hle, co to působí)
jenž v Kristu váže nás,
a kruh náš zůstaň sjednocen,
jak v nebi bude zas!

183 Čím to bylo? Společenství spřízněných srdcí. Přijď království Tvé, bud' vůle Tvá. Vidíte, my z Boha chceme udělat nějaký talisman, nějakou záležitost nebo něco jiného. „Bože, udělej to, udělej tamto.“

Ježíš řekl: „Modlete se: ‚Přijď království Tvé, bud' vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi.‘“

Tak tedy, nebe sestoupilo k nám a my jsme byli pozvednuti do nebe. A sedíme teď v nebeských místech v Kristu Ježíši. Všichni věříme, že toto poselství je pravda: Ježíš Kristus, Syn Boží, nás vykoupil. Zavřeme teď naše oči, zvedněme ruce, když budeme zpívat.

Bud' žehnán svazek ten,
jenž v Kristu váže nás,
a kruh náš zůstaň sjednocen,
jak v nebi bude zas!

184 A teď, bez úsměvů. To není čas na smích. S hlubokou upřímností, zatímco je tato píseň hrána, podejme si s někým stojícím vedle ruku a řekněme: „Bůh ti požehnej, křesťane.“ Se vsí upřímností. Bůh ti žehnej, bratře Neville. Zvedněme teď naše ruce k Němu.

Když rozchod nastává,
nám v srdci teskno je,
však nelkáme, neb zůstává
shledání naděje.

185 Skloňme tedy hlavy. A společně, aniž bychom věděli v tuto chvíli, co nám přinese budoucnost — aniž bychom věděli, že to nepominulo. Já nevím. Nemohu to říci. Nejsem schopen to říci. Nevím. Ale tváří v tvář těmto skutečnostem, které jsme dnes ráno zjevili, modleme se modlitbou Páně, jak nám to bylo uloženo. Dokonce, když je řečeno: Přijď Tvé království; bud' vůle Tvá. Udělejme to tedy společně.

*Otče náš, který jsi v nebesích,
ať se posvěť tvé jméno!
Ať přijde tvé království!
Ať se stane tvoje vůle
jako v nebi, tak i na zemi.
Dej nám dnes
naš každodenní chléb,
a odpusť nám naše viny,*

*jako i my odpouštíme
našim viníkům.
A neuveď nás do pokušení,
ale vysvobod' nás od zlého.
Neboť tvé je království
i moc i sláva navěky.
Amen.*

186 Teď, když jsou naše srdce skloněna — Bible říká, že zazpívali píseň a rozešli se. Zapamatujte si. Když to udělali v těch biblických dobách, bylo to proto, že ukřižovali službu našeho Pána ve druhém tažení a mělo nastat třetí tažení. O několik hodin později, když On sestoupil do pekla a kázal těm zatraceným, kteří zavrhnli milost. Podej nápěv „Má víra k Tobě zří“.

Má víra k Tobě zří,
Beránku na kříži,
ty jsi Boží Syn.
Modlitby hlas můj slyš,
sám sejmi hříchu tíž,
ať věčně Tvůj jsem již,
zbaven jsa vin.

Světa jda bludištěm
když mukou svírán jsem,
buď vůdcem mým!
Noc proměň v jasný den,
pláč utiš, bol a sten,
za ruku veď mě jen,
ať nezbloudím!

187 Pán vám žehnej, ať vás Jeho slunce a milost osvěcuje, ať vám Pán udělí věčný život a zůstává tady s vámi, tady v tomto světě, a také v tom světě, jenž nastane po tom. V tom věčném životě, aby jsme mu sloužili po všechny věky času, které nastanou.

A pokud je to ten čas a my jsme dospěli na to místo, nestydím se za to, co jsem kázal. A jestli se každý kazatel musí postavit spolu se svým shromážděním a být souzen (jak jsem viděl v tom vidění), jsem vděčný za to Evangelium, které jsem kázal, protože to je Evangelium, které Pavel a ti ostatní kázali.

Mám z vás radost. Jsem šťastný, že jste přijali Krista jako svého Spasitele. Miluji Ho a modlím se a setkám se s vámi znovu dnes navečer, bude-li vůle Páně, v sedm hodin tady v modlitebně. Bůh vám žehnej. Můžete se rozejít.

www.messagehub.info

Kázání

William Mariona Branhama
„...ale ve dnech hlasu...“ Zjevení 10:7